

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 89

Ple del Parlament

Sessió 43, primera reunió, dimarts 14 d'abril de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	5
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme 300-00284/15	5
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00280/15	12
Interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors 300-00278/15	16
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes 300-00285/15	24
Interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia 300-00288/15	32

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 43.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió i la consellera d'Igualtat i Feminisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 2/2026, de 19 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2026 (tram. 203-00031/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 453, 14).
3. Decret llei 3/2026, de 24 de març, de mesures urgents en matèria fiscal, de simplificació i agilització en la gestió, en l'àmbit de l'urbanisme i l'habitatge, en l'àmbit de personal i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària (tram. 203-00032/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 457, 13).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 4/2006, de 31 de març, ferroviària, per a modificar el règim sancionador de les conductes que desllueixen les infraestructures ferroviàries (tram. 202-00062/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 333, 7).
5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament (tram. 270-00006/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 421, 43).
6. Proposició de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (tram. 202-00044/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada (text presentat: BOPC 202, 37).
7. Proposició de llei sobre la modificació de la normativa tributària de Catalunya per a la reducció fiscal (tram. 202-00063/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 339, 14).
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme (tram. 300-00284/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00280/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors (tram. 300-00278/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes (tram. 300-00285/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia (tram. 300-00288/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius (tram. 300-00279/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català (tram. 300-00282/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (tram. 300-00287/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació a l'esport (tram. 300-00281/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport (tram. 300-00283/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya (tram. 302-00227/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud (tram. 302-00229/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives (tram. 302-00228/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (tram. 302-00230/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 302-00231/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats (tram. 302-00232/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano (tram. 302-00233/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries (tram. 302-00234/15). Grup Mixt. Debat i votació.

El president

Senyores i senyors diputats, bona tarda. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i quatre diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó, Lluís Puig Gordi, Joaquim Calatayud Casals i les diputades Laura Martínez Portell i Maite Selva i Huertas, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. Finalment, la diputada Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió del dia 14 d'abril a la tarda. I la diputada Mònica Lora Cisquer, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Joan Garriga Domènech per a la sessió del dia 16 d'abril a la tarda.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de mil tres víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment del que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, en el període de gener a febrer de 2026 catorze persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement de tots aquests treballadors i treballadores.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme

300-00284/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat al Maresme. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Crec que avui el que toca és començar aquest Ple dient «visca la república catalana independent», en tant el dia que toca. *(Alguns aplaudiments.)*

I un cop dit això, ara sí, anem a la mobilitat al Maresme. Consellera, avui li portem una interpellació que no neix d'una incidència puntual ni d'un municipi aïllat ni d'una protesta improvisada. Li portem la veu d'una comarca sencera, del Maresme. El que li traslladem avui no és una suma de queixes municipals. És una diagnosi compartida, elaborada des del territori a partir de dades, de l'experiència quotidiana de la ciutadania i del coneixement acumulat dels municipis; una diagnosi feta pels companys i companyes regidors, regidores, alcaldes i alcaldesses d'Esquerra Republicana coordinats per en Xavi Ponsdomènech.

Aquesta diagnosi ens porta a una conclusió molt clara: al Maresme no tenim un problema conjuntural de mobilitat, tenim un problema estructural de model. El Maresme és avui una comarca on hi viuen gairebé mig milió de persones. Fa quaranta anys en tenia poques més de 250.000, però el sistema de mobilitat no s'ha transformat amb la mateixa intensitat. I aquí hi ha el problema de fons: estem intentant garantir els drets de mobilitat d'una comarca que s'acosta al mig milió de persones amb infraestructures pensades per a una altra realitat demogràfica, territorial i social.

Aquest creixement no és una dada abstracta: vol dir més desplaçaments per anar a treballar, vol dir més mobilitat educativa, vol dir més pressió sobre la sanitat, sobre els serveis públics, sobre el transport col·lectiu. I tot això en una comarca lineal, enganxada al mar, amb pocs eixos alternatius cap a l'interior i amb una estructura que fa que, quan falla una peça, se'n ressenti tot el sistema. I aquest és el primer missatge que avui li volem traslladar a la consellera: el sistema no ho aguanta.

Ordeno aquesta interpellació en quatre grans eixos. Començarem per la fragilitat de l'R1 i el debat sobre el seu futur; parlarem després de la insuficiència del transport per carretera, la desigualtat territorial que pateixen els municipis d'interior i, finalment, la manca d'una governança real de comarca.

Per tant, comencem pel primer eix, per l'R1, que és una infraestructura crítica i un punt feble real del sistema. El Maresme, com bé sap, depèn d'un únic corredor ferroviari, la línia R1. Aquesta dependència no seria per si sola un problema si la infraestructura fos robusta, moderna, accessible i adaptada al context climàtic actual, però no ho és. L'R1 és una infraestructura envellida, amb mancances d'accessibilitat, amb via única a partir d'Arenys de Mar i amb un traçat altament exposat als temporals, a la regressió del litoral i als efectes del canvi climàtic. És a dir, és

una infraestructura crítica per al dia a dia de la comarca, però alhora és un dels seus principals punts de vulnerabilitat.

I això no és teoria, es pateix cada dia amb retards arreu, amb una via exposada, i, a més, a Canet de Mar la via única converteix qualsevol incidència en un retard estructural. A Sant Pol de Mar, quan el tren falla, no hi ha cap alternativa real. A Pineda de Mar, les afectacions a l'R1 desplacen usuaris cap a un sistema viari ja tensat. I a Calella, que és una capital funcional de l'Alt Maresme pel seu pes tant sanitari com educatiu, amb serveis públics en general, aquesta fragilitat ferroviària impacta de ple tot el nord de la comarca. Però aquí hi ha una qüestió política de fons que ja no es pot continuar ajornant: el debat sobre si l'R1 al Maresme no pot limitar-se només a com protegir l'actual corredor.

També hem d'abordar –i és imprescindible– amb rigor tècnic, amb calendari i amb perspectiva de país la necessitat d'avaluar el trasllat progressiu de la línia cap a l'interior, tal com ja recullen diferents instruments de planificació i tal com exigeix la mirada seriosa de la resiliència climàtica. Per tant, la pregunta no és només com mantenim l'R1 actual –que també, perquè ha de seguir donant servei–; la pregunta és: quin model ferroviari vol el Govern per al Maresme de les properes dècades? Per això li pregunto d'una manera molt concreta: està disposat el Govern a impulsar no només un pla de xoc per a l'R1 actual, sinó també a fer un estudi actualitzat, calendaritzat i pressupostat sobre el model ferroviari futur del Maresme, incloent-hi l'alternativa del trasllat progressiu a la línia cap a l'interior i plantejant en aquest estudi el seu soterrament, com recomanen molts experts?

Passem al segon eix: el transport públic per carretera no pot continuar sent un recurs secundari. Quan el tren falla –i això al Maresme i a tot el país, malauradament, passa massa sovint–, el sistema d'autobús hauria de ser una alternativa real, però avui no ho és. A Argentona, a Cabrera de Mar, a Òrrius i a Dosrius hi ha demanda, però no hi ha prou oferta. Al Baix Maresme, les línies 803, 804 i 806 fa temps que van desbordades. A Canet de Mar, la 603 és testimonial. A Santa Susanna, el model de bus continua pensat massa sovint en clau turística i no en clau de mobilitat quotidiana per al veïnat.

I aquí hi ha un segon element que no es pot ignorar: l'alliberament del peatge de la C-32 ha modificat de manera significativa els fluxos de mobilitat a la comarca. S'ha produït un desplaçament progressiu del trànsit de l'N-2 cap a l'autopista, i això ha alterat també la relació funcional entre els pobles de mar i els pobles de dalt, i encara ho farà més a mesura que entrin en funcionament els nous accessos que s'estan treballant. Això obliga a pensar el sistema d'una altra manera, no només en termes de carreteres, sinó també en termes d'intermodalitat, aparcaments d'intercanvi i noves connexions de transport públic als principals nodes viaris.

Per tant, consellera, li preguntem: està disposat el Govern a dimensionar el sistema de bus al Maresme com un pilar estructural, amb més freqüències, més capacitat i una planificació comarcal real? O continuarà tractant-lo com un complement insuficient del tren?

Tercer dels eixos: els municipis d'interior no poden continuar sent els grans oblidats. Viure als pobles d'interior o de muntanya al Maresme implica avui una penalització clara en el dret de la mobilitat. A Arenys de Munt, a Òrrius, a Sant Cebrià de Vallalta o a Dosrius, els desplaçaments a Mataró o als hospitals de referència poden superar àmpliament els quaranta-cinc minuts amb transbordaments absurds i freqüències insuficients. En alguns casos, fins i tot els mateixos ajuntaments han hagut de sostenir amb recursos propis serveis que haurien de formar part d'una planificació supramunicipal. Això no és només ineficiència, això és desigualtat territorial, és inequitat territorial. És castigar qui viu a l'interior amb menys opcions, més temps perdut i més dependència del vehicle privat.

I aquesta desigualtat es veu especialment en l'accés a la salut. Encara avui hi ha municipis al Maresme on arribar a l'hospital de referència amb transport públic és una autèntica cursa d'obstacles, i això no és acceptable. Cap municipi del Maresme

hauria de superar els quaranta-cinc minuts d'accés al seu hospital de referència en transport públic. I per això li preguntem: pensa el Govern assumir d'una vegada la connectivitat sanitària i la mobilitat dels municipis d'interior com una prioritat real, amb línies útils, temps raonables i criteris d'equitat territorial?

Quart i darrer dels eixos que li comentava: sense governança comarcal no hi haurà solució estructural. Totes aquestes problemàtiques que li he comentat tenen un denominador comú: no hi ha una governança comarcal real de la mobilitat del Maresme. Hi ha municipis que assumeixen serveis supramunicipals amb pressupost propi. Hi ha accessos viaris que es projecten sense una visió integrada. Hi ha actuacions que resolen un coll d'ampolla en un municipi perquè el traslladen al del costat. Hi ha una sensació compartida al territori que el Maresme massa sovint es gestiona a trossos. Però el Maresme no necessita trenta solucions individuals i aïllades; necessita una estratègia compartida, necessita planificació, coordinació i seguiment, necessita governança.

Per això la pregunta de fons és aquesta: està disposat el Govern a tractar el Maresme com un sistema i no com una suma de casos dispersos? I està disposat a fer-ho amb el territori i amb els ajuntaments, amb els consells comarcals, i no que aquests hagin d'escoltar propostes del ministre de torn per la televisió sobre com volen protegir l'R1?

Consellera, aquesta interpellació no li demana pedaços. Li demana lideratge polític, planificació i compromisos mesurables. L'R1 no pot continuar sent una infraestructura en risc permanent ni el Maresme pot continuar ajornant el debat sobre quin ha de ser el seu corredor ferroviari de futur.

El bus ha de deixar de ser un recurs secundari. Els municipis d'interior no poden quedar desconnectats. I l'accés a la sanitat no pot dependre del codi postal. El Maresme és una comarca clau per al país. Per això ha de garantir cohesió social, activitat econòmica i qualitat de vida. Necessita un model de mobilitat pensat com a sistema, no com una emergència permanent.

I per això acabo amb tres preguntes molt directes: està disposat el Govern a impulsar un pla específic de mobilitat per al Maresme amb visió comarcal i compromisos calendaritzats treballat amb el territori? Està disposat a prioritzar actuacions concretes de l'R1, transport per carretera, connectivitat sanitària i municipis d'interior? I darrera: està disposat a obrir d'una vegada un debat tècnic i polític rigorós sobre el model ferroviari de futur al Maresme, incloent-hi l'alternativa del trasllat progressiu de l'R1 cap a l'interior?

Esperem les seves respostes, clares, i, sobretot, esperem compromisos concrets. Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputada. President... Quasi que a les tres preguntes li hagués pogut dir «sí», «sí», «sí», però... És evident, el compromís crec que vostès el coneixen; altra cosa és, en fi, el temps i els recursos que necessitem per anar-ho desplegant.

Però, efectivament, parlant seriosament, aquesta mirada global, comarcal i de les diferents modalitats de mobilitat, finalment, no és una qüestió... Vostè parlava de la veu del Maresme, de la comarca, no?, que, efectivament, afecta la qualitat de vida de les persones que viuen al Maresme també en termes de salut pública, i també vostè en feia esment en termes d'equilibri territorial.

És veritat, vostè deia: «No és una qüestió conjuntural, és estructural.» Certament. De fet, aquesta comarca històricament ha estat condicionada per infraestructures, algunes molt primerenques, no?, les primeres de l'Estat, que han garantit connectivitat però que avui, certament, estan integrades en el territori amb uns criteris que no es

corresponen, doncs, a l'any que vivim, o al segle XXI, en tot cas; per tant, amb criteris obsolets.

També els puc dir –i per això li deia «sí», «sí», «sí» a les tres preguntes concretes– que el Govern té definit un full de ruta, un rumb per resoldre de manera estructural, efectivament, els inconvenients o les mancances que presenta en aquests moments el traçat de les diferents infraestructures que vostè m'ha assenyalat i que jo també intentaré repassar i respondre. Per tant, compartim aquesta visió global i estructural. També que el transport sostenible, el transport públic, és l'única eina adequada per garantir una mobilitat ordenada i equilibrada a nivell territorial. I, en aquest sentit, ja li apunto alguns elements que hem pogut començar a treballar.

Ho saben vostès, el desembre del 2025 vàrem formalitzar aquest conveni amb el ministeri, un acord que mobilitza 384 milions d'euros d'aquí al 2032. Aquesta transformació es basa en un canvi de paradigma, o d'aproximació, i és en el fet de convertir la C-32 en una mena de variant de la comarca, si em permet l'expressió, i transformar, en canvi, o pacificar l'N-2 per convertir-la en un eix de mobilitat sostenible i que estigui integrat urbanísticament i també en termes urbanístics i de salut, no?, de la ciutadania amb els municipis en el seu pas i que també ens permeti aquesta connectivitat entre municipis.

Anem primer, si li sembla, als accessos de la C-32 resseguint el marc d'aquest conveni signat el desembre del 25. En aquests moments, pel que fa als enllaços a la C-32, estem en estudi informatiu entre Alella i Sant Pol de Mar –aquest tram preveu sis nous enllaços– i, paral·lelament, el tram entre Calella i Pineda de Mar –que es troba en aquests moments en previsió de ser sotmès a informació pública. Paral·lelament, també en licitació, la redacció de cinc projectes constructius dels enllaços entre Alella i Sant Andreu de Llavaneres.

Aquesta nova connectivitat de la C-32 –aquests enllaços– permetrà, per un costat, com li deia, aquesta variant comarcal, però alhora podrem reduir el trànsit a la nacional 2 –aquesta pacificació tan desitjada i reivindicada pels municipis d'aquest corredor– de fins a deu mil vehicles diaris, segons el tram, però en una mitjana de deu mil vehicles diaris.

També s'ha fet un exercici d'escolta activa; de fet, s'ha suspès la tramitació de l'enllaç de Sant Pol - Canet precisament per aquesta manca de consens i aquest procés d'escolta i de veure si podem arribar a una solució consensuada. I, per tant, és veritat que cal treballar –i hi treballem– de la mà del territori per poder construir infraestructures de futur però amb el màxim consens possible.

Més enllà d'aquests grans enllaços, des del departament també executem millores puntuals però que també són importants per a la millora de la xarxa local. Hem adjudicat ja les obres de la rotonda d'accés a la C-32 a Alella i preveiem licitar durant aquest 2026 la rotonda de Sant Andreu de Llavaneres, i estem actualitzant el projecte d'enllaç de la C-61 a Arenys per incorporar itineraris de vianants i també vies ciclables. I estem treballant amb la diputació per transformar també el vial del Crist de Vilassar de Mar, facilitant la sortida tant de l'àmbit primari, del sector agrícola, com també del mercat de la flor cap a l'autopista, una reivindicació també del territori i dels propis sectors. Per tant, enllaços, millora dels enllaços amb aquesta variant, si em permet l'expressió, comarcal.

Pacificació de l'N-2. Aquestes actuacions, com li deia, de la C-32 es treballen en paral·lel amb la pacificació de la nacional 2. En aquests moments s'estan impulsant dinou projectes de pacificació de la nacional 2 al llarg dels quaranta quilòmetres entre Montgat i Malgrat de Mar. Els trams del Baix Maresme i de Mataró, de fet, ja tenen les primeres maquetes, que hem pogut enviar als ajuntaments, i estem avaluant les fases d'obra per minimitzar al màxim possible –perquè sempre que hi ha obres hi ha un impacte en la mobilitat– la mobilitat dels usuaris.

La redacció dels projectes constructius dels municipis situats en la part central de la comarca també està avançant a un bon ritme i preveiem que el lliurament de

les maquetes als municipis, d'aquest tram central, es puguin lliurar abans de finals de l'estiu –per tant, ho situem al juliol, abans de l'agost–, mentre que els de l'Alt Maresme tenen la planta molt avançada ja i consensuada. Per tant, en els tres trams, aquesta és la previsió dels projectes de pacificació de la nacional 2.

Carrils bici i vies ciclables. Per al tram de carril bici a l'N-2 entre Mataró i Sant Andreu de Llavaneres, en aquests moments s'està redactant un projecte actualitzat per tal de poder-hi incorporar precisament les esmenes que ens han arribat dels ajuntaments; per tant, novament amb diàleg i amb consens amb el territori. Per al tram d'Arenys de Mar i Canet de Mar - Sant Pol de Mar - Calella, el projecte constructiu en aquests moments es troba en redacció, amb una definició que està força avançada. Per tant, mobilitat viària, pacificació, gran variant comarcal i l'àmbit dels carrils bici, de les vies ciclables integrades en alguns d'aquests trams.

Vegem ara el corredor del Maresme, també connectat amb Selva Marítima, i transport públic. Al febrer es va aprovar el projecte constructiu del bus ràpid entre l'estació de rodalies de Blanes i l'estació d'autobusos de Lloret, amb nous trams també de carril bus, i aquesta és una actuació que vol ser compatible també amb les futures actuacions tramviàries que es puguin anar treballant en aquest àmbit, eh?, de la Selva Marítima. Parallelament, xarxa pedalable que ha d'interconnectar Tordera, Blanes, Lloret de Mar, Palafolls i Malgrat de Mar, a més d'un eix ciclista previst en el marc d'aquest projecte del Brcat que li comentava, del carril ràpid, i nous itineraris per a vianants i bicicletes. Per tant, connectivitat també del Maresme amb les actuacions que estem fent a Selva Marítima.

Sobre la descarbonització i la innovació. Tenim la integració territorial –a tot Catalunya, com saben, també aquí– i la mobilitat sostenible com a eixos centrals del conveni. I, en aquest sentit, hem aprovat la fase 4, del 2022 al 2027, del mapa estratègic de soroll, que ens permet dimensionar o fer una predimensió de les pantalles acústiques que són necessàries entre Montgat i Tordera per tal d'anar prioritzant l'execució d'aquestes, destacant un projecte que en aquests moments està en redacció –per tant, prioritzat i, per tant, que serà el primer en executar–, que és el projecte de Cabrils.

Respecte a la descarbonització –perquè aquí també estem fent una aposta, justament en l'àmbit del Maresme, important– i també la digitalització, saben que en aquests moments ja disposem de més de sis megawatts de potència instal·lada a l'antic peatge de Santa Susanna. I Arenys de Mar i estem sensoritzant també la C-32, a la ronda de Mataró, amb una prova pilot del que coneixem com a «programa de carreteres intel·ligents» amb connectivitat a l'autopista precisament per abordar la qüestió que vostè plantejava, no?, l'alliberament de peatges i els diferents fluxos, com s'han anat ordenant. Bé, aquesta prova pilot precisament l'apliquem en aquest punt per sensoritzar aquest tram i veure aquesta mobilitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* No sabia que se m'havia passat el temps tan ràpid. Bé, això ho estendré al segon torn.

Busos interurbans. Estem adaptant..., efectivament, hi ha una demanda creixent a la comarca molt evident –en altres comarques també, però al Maresme és important–, i entre el setembre del 25 i març del 26 s'han executat millores significatives de reforç Mataró-Barcelona. Increment també d'expedicions cap a l'Autònoma, també potenciant xarxes exprés –E19, E13– i apostant també per la descarbonització de la flota. De fet, fa pocs dies –no recordo exactament..., fa pocs dies– demostràvem la incorporació de vehicles elèctrics a la línia C10. Per tant, no és una gestió que ignori la necessitat que tenim, però sí que són els primers passos fins a tenir els recursos suficients per al pla de xoc a tot Catalunya, 21 milions d'euros.

I vostè parlava de l'àmbit hospitalari. S'estan reforçant precisament els accessos a les freqüències dels hospitals, tant de Blanes com de Calella, Mataró i Germans Trias de Badalona.

Em queda –en soc ben conscient– l'àmbit ferroviari, la protecció de l'R1 i algun àmbit d'intermodalitat. En tot cas, a la segona intervenció li faré aquests punts i d'altres que vostè em vulgui traslladar.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Consellera, crec que el començament és fàcil, en aquest cas: si vostè m'ha dit «sí», «sí», «sí» a les tres qüestions, ara necessitem el com, com i com, que és lo que li demanem en aquesta segona intervenció. Perquè si estem d'acord en que és necessari el que li hem plantejat, és evident que ara el que necessitem fer..., és la dificultat de com fem aquests reptes ingents.

És a dir, nosaltres no plantejàvem una interpel·lació..., voler parlar d'un autobús concret o d'una cosa concreta, sinó que el que fèiem, precisament, és demanar-li al Govern aquesta necessitat que la comarca tingui una resposta integral a la seva mobilitat en tots els aspectes que li marcava. Per tant, li agraeixo la resposta, però necessitem això, que el Maresme no pot continuar vivint d'explicacions generals, de bones paraules i d'actuacions parcials mentre aquest problema de fons ens continua intacte.

Perquè sabem que el Govern és plenament conscient de les incidències que hi ha, perquè les sap tothom. I no li hem preguntat si hi havia obres en marxa o no, hi insisteixo, perquè no volíem parlar de coses puntuals. Som plenament conscients de que hi han actuacions en marxa importants, moltes de les quals les vam posar en marxa també, com enllaços de la C-32, la pacificació de la nacional 2... El tema del Brcat a la Selva Marítima ens sembla, evidentment, una bona opció. També vam treballar aquesta «platja», que vostè en deia, de plaques solars de descarbonització en el peatge. Per tant, en som plenament conscients.

Però el que necessitem per al Maresme, jo l'hi deia, és aquesta resposta més gran. Necessitem la decisió política de fons sobre quin futur ferroviari –i vostè deia que ara hi respondria– vol el Govern per al Maresme, perquè és segurament la peça cabdal. Hem de garantir el funcionament de l'R1 actual, evidentment, però cal treballar ja en la futura R1, perquè, ho sabem, el canvi climàtic és aquí –potser algú encara ho nega, però el canvi climàtic és aquí–, i, per tant, ens és absolutament imprescindible donar aquest futur de mobilitat al Maresme, perquè no podrem mantenir la via en el lloc on està actualment. Per tant, hem de començar ja, perquè vostè sap perfectament que les infraestructures ferroviàries..., diguem-ne que no som ràpids en replantejar-les.

Per tant, hi insisteixo, consellera, li feia tres preguntes molt clares. Necessitem que ara ens expliqui com abordarem aquests tres aspectes.

En tot cas, encara n'hi ha més. No només patim un problema al Maresme de problema ferroviari; patim –i l'hi deia jo– un problema de sistema. Patim perquè els busos no estan dimensionats per absorbir la demanda real. Ara tenim una bona ocasió. La concessió venç el 2028. És el moment de pensar des del Govern, juntament amb el territori, com ordenem una xarxa d'autobús, de transport per carretera, que respongui a les necessitats reals del Maresme. Tots els governs van intentant dimensionar més autobusos. El que necessitem ara és pensar-ho en global. Aprofitem aquesta finalització de concessions i donem una resposta real d'aquest transport d'autobús que necessita el Maresme.

En tot cas –el temps passa molt ràpid (*l'oradora riu*)–, ens sembla imprescindible aquesta visió global, aquestes solucions a futur. Avui no li plantejàvem només una resposta per a demà. Entenem que el Govern –hi insisteixo, i ho ha fet l'anterior i ho ha fet l'altre– amplia les xarxes d'autobusos tot allò que pot, però el que cal és pensar-ho en global, i pensar també en aquests municipis d'interior, com li dèiem, perquè encara estan molt més penalitzats en la mobilitat. Hem d'incorporar el transport a demanda com a solucions de mobilitat pública d'aquests municipis, i això hem

d'aprofitar-ho per fer en repensar tot aquest sistema. En repensar una R1..., quan sa-
piguem el traçat de la futura R1 també podem pensar a futur exactament a on po-
sem i a on no posem les diferents infraestructures.

Per tant, jo tornaria a tancar aquesta intervenció demanant-li de manera directa
tres compromisos polítics. Primer, hi haurà o no hi haurà un pla específic de mobilitat
per al Maresme amb visió comarcal, amb prioritats clares i calendari treballat amb els
ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme? Segon, hi haurà o no hi haurà una
priorització explícita d'actuacions de l'R1 en transport per carretera, en connectivitat
sanitària i en municipis interiors? I tercer –i segurament la peça cabdal–, hi haurà o no
hi haurà la voluntat d'obrir d'una vegada el debat tècnic i polític sobre el trasllat pro-
gressiu d'una R1 que necessàriament hem de moure del lloc on està? Perquè aquestes
són les preguntes que avui el Maresme espera que el Govern no esquivi.

Consellera, el que avui està en joc no és només com gestionem una línia de tren.
El que està en joc és si el Govern està disposat a dir-li al Maresme quin futur ferro-
viari li ofereix i si continuarà deixant la comarca atrapada dins d'un corredor cada
vegada més vulnerable.

Consellera, el Maresme necessita solucions estructurals, l'hi deia al principi.
I, per tant, el que volem de la resposta del Govern és aquesta solució, que sabem
que no serà demà, però que ha de ser estructural per respondre a les necessitats
dels veïns i les veïnes.

Gràcies.

El president

I, per a la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició
Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputada. Certament, és veritat que he volgut donar també... Jo crec que
a la ciutadania se li han d'explicar els camins o els projectes que té el Govern, alhora
que s'han de mostrar concrecions i cristallització d'allò que un diu.

Llavors, si vostè em pregunta estrictament quin és el full de ruta del Govern de la
Generalitat en l'àmbit del Maresme, de la mobilitat, en l'àmbit ferroviari: el pla de ser-
veis. Quins són els serveis ferroviaris que es volen oferir a Catalunya en el seu conjunt,
en el cas del Maresme: el pla de serveis és el document que recull quins són els serveis
ferroviaris d'aquí al 2040. Per tant, si vostè em pregunta el full de ruta..., és aquest.

Si vostè em pregunta o vull explicar a la ciutadania quines són les concrecions, ara
els hi explico. Si vostè em diu «quines són les inversions necessàries a l'R1 prèvies al
seu traspàs?» Pla de rodalies, fins al 2030. Allà hi ha recollides les inversions.

Per tant, els camins estan traçats. Jo crec que compartits. En tot cas, estan tra-
çats. I sí que crec que també és important anar marcant aquells avenços que es van
fent per veure la direcció d'aquests fulls de ruta.

Si vostè em pregunta quines inversions més enllà... Perquè vostè deia «només
són paraules»; bé, 384 milions d'euros són una quantitat no menyspreable per millo-
rar l'àmbit viari. No només per al cotxe privat, estem parlant també dels transports
interurbans, per fer-ho amb una millor qualitat. Per tant, sí que he volgut compagi-
nar fulls de ruta amb concrecions.

Anem a l'R1, que és la qüestió que m'ha quedat pendent de l'anterior intervenció.
En la reunió, com hem dit, amb el ministre Puente, vàrem traslladar la necessitat de
l'impuls del traspàs de l'R1. Jo crec que això és compartit, ho teníem acordat amb el
seu grup parlamentari i és una necessitat per millorar la governança; en tot cas, tam-
bé l'R1. En aquests moments, el ministeri té la valoració econòmica d'aquest traspàs
–per tant, els costos d'explotació, de reposició i les inversions necessàries, per això li
deia «el full de ruta està marcat»–, i hem acordat procediments administratius i jurí-
dics per anar fent els passos perquè això sigui una realitat.

A més a més, després de l'impacte, efectivament, de l'últim temporal sobre l'R1, s'ha pactat també crear un grup de treball. Vostè donava una solució o una opció com la que vostès defensen com a grup parlamentari. Però, en tot cas, jo crec que és bo... Dues qüestions –una l'assenyalava vostè perfectament. Una inversió d'aquest tipus, si fos finalment la que vostè assenyalava, la que es determinés per aquest grup de treball..., estem parlant, efectivament, d'una quantitat econòmica i d'un temps important. Per tant, en el mentrestant sí que hem d'aplicar polítiques de protecció de la infraestructura fins que es prengui la decisió de quina és la millor solució per al futur de l'R1. Però, en qualsevol cas, això requereix un temps que ens situa en un calendari i ens situa en la necessitat de protegir l'R1. Per tant, hi ha aquest acord perquè ministeri, Generalitat i els ajuntaments puguin participar d'un grup de treball amb experts que ens determinin quin ha de ser el futur i la protecció de l'R1.

Per tant, com li deia, camins llargs però també concrecions en el curt. En aquests moments, servei ferroviari a l'R1: pràcticament, en l'R1, en tota la seva extensió, s'ha recuperat la normalitat prèvia al temporal Harry. De totes maneres, com li deia, s'està continuant treballant per al seu traspàs i es constitueix aquest grup de treball.

I en l'àmbit de les infraestructures també, a Mataró en aquests moments estem treballant amb Adif i amb el propi ajuntament per remodelar l'estació i per a una nova ubicació de platges de via molt necessària per a tota l'R1 i també dels tallers. I impulsem, en aquests moments també, un estudi funcional per desdoblament, de manera integral... Saben que el desdoblament va d'Arenys a Maçanet, però, en qualsevol cas, el que hem marcat com a prioritari..., Arenys a Blanes, que s'ha d'executar per fases, seguint també el model d'èxit de Ferrocarrils en l'àmbit del Llobregat. I, finalment, el pla de rodalies ja recull la nova estació de Premià.

Per tant, com veu, li marco el llarg però també consecucions en el curt, perquè crec que és important també que es vagi veient quins treballs anem fent.

Per tant, responent específicament en l'àmbit de l'R1, traspàs per a una millor governança, protecció de l'R1 i aquest grup de treball perquè ens marqui, amb experts, amb els ajuntaments, amb el ministeri i amb el Govern de la Generalitat –i hi seran molt benvingudes les propostes també de grups parlamentaris–..., per veure quin ha de ser el futur traçat de l'R1.

Gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00280/15

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Molt bona tarda, diputats i diputades, consellera. En el Ple que iniciem aquesta tarda parlarem d'habitatge en dues ocasions i tindrem l'oportunitat, novament tindrem l'oportunitat, de copsar la visió de les diferents forces polítiques en un tema tan important. Aquesta tarda ho farem amb la interpellació del Grup Socialistes i Units per Avançar a la consellera Paneque i dijous ho farem amb la moció presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Crec jo que ja ho podem dir ara, dues mocions completament diferents.

Mireu, pels socialistes el dret a l'habitatge es centra en compromís i acció. Compromís amb les persones, compromís amb la ciutadania. I acció: acció per transformar, acció per garantir drets i oportunitats. Compromís i acció per garantir el dret a l'habi-

tatge en un context de forta pressió social, econòmica i urbana. Un repte, consellera, que cal abordar d'una manera transversal. Un repte que cal abordar amb ambició. Un repte que cal abordar amb ambició, determinació i valentia. Un repte que requereix, a més, una mirada compartida sobre el model de país que volem construir.

Quina societat volem? Nosaltres volem una societat més justa, més igualitària, més solidària, on el progrés econòmic vagi acompanyat de progrés social. I l'accés a l'habitatge és determinant en construir aquesta societat que volem. Si no resollem l'accés a l'habitatge, posem en risc tots els avanços socials que hem tingut.

Consellera Paneque, el president Illa ha expressat reiteradament, ja des de la seva investidura, el seu compromís i el del seu Govern en treballar per garantir que l'habitatge sigui per viure, el compromís en desplegar la política d'habitatge més ambiciosa feta en democràcia. Un compromís per al que cal buscar consensos, com així s'ha estat fent amb les forces progressistes d'aquest hemicicle, actuant des de diferents fronts. Perquè ja ho hem dit diferents vegades, també en diferents mocions i en diferents intervencions: amb una sola mesura, amb una sola línia de treball, no podrem sortir-nos-en, del problema que tenim de l'accés a l'habitatge.

I des del nostre grup pensem que el Govern està actuant. Està actuant augmentant la producció d'habitatge protegit, amb un objectiu: construir cinquanta mil habitatges públics fins al 2030. Amb la inversió, com dèiem, més gran que s'ha fet mai i la més gran que cap altra comunitat autònoma estigui fent, Una inversió, a més, consellera, que cal que sigui una política estructural; si no, tampoc avançarem.

I també amb l'aplicació de la llei estatal d'habitatge, amb el control de la pujada de preus de lloguer en les zones tensionades, augmentant significativament els préstecs de l'Institut Català de Finances per a aquells promotors públics i privats que vulguin construir habitatge protegit.

També impulsant la rehabilitació d'habitatges. També amb el fons d'emancipació juvenil, que ofereix préstecs sense interessos per al vint per cent del preu de l'habitatge. També amb l'adquisició d'habitatges amb tanteig i retracte, amb aquests acords amb entitats financeres que permeten dotar d'un contracte de lloguer famílies que estan en risc d'exclusió residencial i donar-los una tranquil·litat i també reduir aquestes penoses llistes de les mesos d'emergència. I també augmentant els ajuts al pagament del lloguer. També regulant el lloguer de temporada i intervenint el mercat, també intervenint el mercat quan no funciona i no garanteix el dret a l'habitatge.

Aquestes, consellera, són algunes de les mesures i accions, que evidentment vostè ja sap perquè les està portant a terme el Govern de la Generalitat. I algunes d'elles seran mesures a mitjà termini, però algunes altres de les que hem anomenat sí que són d'una aplicació més immediata, i d'altres, doncs, requeriran més temps.

Però avui, consellera, voldríem centrar la nostra interpellació en la reserva pública de solars. L'octubre del 2024, el Consell Executiu va aprovar el pla de mesures urgents per incrementar l'oferta d'habitatge protegit a Catalunya. Un pla amb accions, amb un objectiu: aconseguir més disponibilitat de sòl per poder construir habitatge de lloguer. I entre les accions que contenia aquest pla hi ha la reserva pública de solars, la reserva pública de solars com un instrument per identificar en el territori aquells solars disponibles per impulsar-hi habitatge protegit de lloguer.

La primera convocatòria per radiografiar on estan aquests solars es va fer el mes de febrer del 2025, i el territori hi va aportar 670 solars amb diferents casuístiques. Diferents casuístiques: solars que ja disposaven de promotor, solars que encara no disposaven de promotor, solars més grans, solars més petits. Una diferent casuística, com així és el territori, no?, diversa. Sis-cents setanta solars on poder construir 21.289 habitatges. Solars procedents de 225 municipis. I avui ens agradaria, consellera, que ens expliqués les característiques d'aquesta convocatòria i quina és la situació actual d'aquests solars de la primera convocatòria de reserva de solars.

També ens agradaria que ens informés sobre el concurs per a trenta-set solars en vint-i-tres localitats on es podran construir 1.940 habitatges i la convocatòria pública de les línies de préstecs de l'Institut Català de Finances.

Hi ha un altre tema que hem vist aquests dies en les comunicacions que ha fet el Govern, que és que el dia 30 de març es van signar uns convenis amb trenta-un municipis per construir 566 habitatges públics. I ens agradaria que ens expliqués quines són les característiques d'aquests municipis, consellera; quin és l'objectiu concret d'aquests convenis que s'han signat. També com s'està portant aquesta col·laboració entre el Govern de la Generalitat i els diferents ajuntaments.

I finalment, consellera, també voldríem saber quines són les següents accions previstes en el pla de mesures urgents per incrementar l'oferta d'habitatge protegit a Catalunya, i concretament els següents passos per a aquesta reserva pública de solars.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, el primer que volia subratllar a l'hora de donar-li resposta –i vostè també ho deia–: les diferents actuacions en matèria d'habitatge que estem desenvolupant des del Govern s'emmarquen totes en una política estructural de polítiques d'habitatge a Catalunya com a resposta global a un problema actual que no té una única resposta, una única recepta. I, per tant, per això el disseny d'aquesta política estructural.

No es tracta només d'actuar sobre símptomes que tots veiem i compartim en l'àmbit de l'habitatge i de la dificultat de la ciutadania de tenir un habitatge assequible, sinó també d'influir en les seves causes –vostè ho deia, no?–, d'intervenir també en el mercat.

I hem identificat quatre grans reptes. El primer, com li deia, aquesta política d'habitatge estructural a Catalunya, que pren com a punt de partida el pla territorial sectorial d'habitatge. També la necessària col·laboració entre institucions públiques i també la necessària col·laboració publicoprivada i amb el tercer sector.

El segon repte és l'accés del conjunt de catalans i catalanes, del conjunt de la població, diversificar aquest parc residencial com la millor eina per estabilitzar els preus de mercat. M'ho han sentit dir moltes vegades: fins que no siguem capaços de tenir aquest parc d'habitatge públic protegit de manera permanent de lloguer assequible, no serem capaços d'estabilitzar i, per tant, equilibrar els preus entre el mercat lliure i el mercat protegit.

Un tercer repte, disposar d'aquest parc d'habitatges que, a més a més, sigui de qualitat, amb barris de qualitat. I aquí s'emmarcarien totes les polítiques vinculades a eficiència energètica i també regeneració urbana a través del pla de barris.

I, finalment, el quart repte és l'atenció als canvis demogràfics, als canvis socials, especialment polítiques centrades en joves, en envelliment de la població i en aquelles llars més vulnerables o mancades de recursos.

Per tant, aquests són els quatre pilars que ens permeten desenvolupar aquestes polítiques estructurals. Totes són indispensables, totes són complementàries. No hi ha una sola recepta. Reserva pública de solars –que ara m'hi referiré, a petició seva–, fons d'emancipació juvenil, el pla d'habitatge en zones rurals, la contenció de rendes de lloguer, el servei de protecció i estabilitat residencial, l'adquisició d'habitatges mitjançant el tanteig i retracte o la compra preferent per qualificar-los de protegits, la permanència de la qualificació dels habitatges protegits..., tots són una mostra d'aquesta voluntat de política estructural, continuada i transformadora.

Per tant, consolidar, per un costat, i ampliar aquest parc d'habitatge públic és una prioritat, com vostè deia, del president Illa i, per tant, d'aquest Govern.

Pla Cinquanta Mil. De fet, és l'objectiu del primer quinquenni del pla territorial sectorial d'habitatge, que li deia que era el punt de partida. Aquest 2025 s'han construït 3.517 habitatges protegits a Catalunya. Hauríem de retrocedir al 2012 per trobar una xifra de construcció similar. També ho dic pel que deia abans: mirada llarga, però també hem d'anar veient les consecucions i la cristallització d'aquest camí.

Per produir habitatge protegit, fonamentalment necessitem dues coses: sòl, solars per poder-hi construir, i que les promocions siguin viables econòmicament. Ara fa un any, com vostè deia, es va publicar la primera convocatòria de la reserva pública de solars. Ara hem tingut continuïtat amb la segona crida que vàrem publicar el mes passat. I la reserva de solars precisament dona sortida a una de les dues qüestions que li deia que necessitàvem per construir aquest parc d'habitatge, que és el sòl, eh?, són els solars.

I un tercer element, la concertació entre administracions, sector públic i privat. Com a repte de país, per tant, és una crida també a tots els actors implicats. I des del Govern tenim el deure de liderar i posar-hi els recursos, però també les condicions òptimes perquè el sector privat i el públic s'hi sentin cridats.

Vostè ho deia: en aquesta convocatòria del 25, 670 solars d'arreu de Catalunya; efectivament, amb característiques tan diverses com els nostres municipis i com el nostre territori. Els ajuntaments són la majoria de titulars d'aquests solars inscrits. I en aquesta primera convocatòria 332 solars tenien promotor o els ajuntaments ens traslladaven que hi havia un promotor assignat. I, per tant, catorze mil habitatges estaven en aquests 332 solars amb promotor adjudicat. En canvi, d'aquests 670, 338, els ajuntaments ens manifestaven que volien que fos la Generalitat qui liderés i adjudiqués aquests solars. En aquest segon paquet, 338, ho hem dividit en dos àmbits: primer, els de més de vint habitatges, i els de menys de vint habitatges, per tal de fer-ho més àgil.

Per tant, per primera vegada la Generalitat de Catalunya a Catalunya realitza un concurs de solars de titularitat pública dels ajuntaments per, amb aquesta concertació amb el món local i amb aquestes polítiques d'innovació, adjudicar al sector privat o al tercer sector la construcció d'aquest paquet de més de vint habitatges.

Aquest primer concurs de més de vint habitatges el vàrem obrir el mes de gener; el 15 d'abril, demà, si no m'equivoco, finalitza el termini, es tanca. El potencial és de 1.940 habitatges, amb quatre agrupacions, amb una cessió a setanta-cinc anys. Són paquets de quatre-cents o cinc-cents, eh?, aquestes quatre agrupacions: la primera agrupació, àrea metropolitana; la segona, Camp de Tarragona i Penedès; la tercera, comarques gironines, i la quarta, Catalunya Central, fonamentalment. Per tant, demà tindrem notícia de les empreses que s'hagin presentat a aquest primer concurs i continuarem amb concursos posteriors.

Segon concurs de promotors dels solars de menys de vint habitatges: s'obrirà properament. De fet, necessitàvem la signatura dels convenis entre els ajuntaments que tenen aquests solars de menys de vint i la Generalitat. El passat 30 de març, efectivament, es signaven aquests convenis amb els primers trenta-un municipis per construir 566 habitatges en quaranta-dos solars petits, de menys de vint, repartits per tot Catalunya i que estan inscrits en aquesta primera convocatòria de reserva. Són terrenys petits, a la majoria s'hi poden construir menys o molt menys de vint pisos, i són, a més a més, ajuntaments petits que habitualment no tenen els mitjans tècnics per fer-ho amb els mitjans propis.

Per tant, licitem aquests solars de manera individual: una política també innovadora, mai feta abans a Catalunya, sense agrupacions, tenint en compte les característiques de cadascun d'aquests municipis. I, per tant, els convenis són el marc jurídic necessari per poder licitar aquests petits solars de manera individual i trobar promotors que s'ajustin a les particularitats territorials de cada municipi i també a la dimensió d'aquestes promocions.

És la primera vegada que es realitza un concurs així, amb aquestes característiques. És innovació també en polítiques d'habitatge i, a més a més, el que és més important: és un compromís amb el món local i, sobretot, amb la diversitat territorial i dimensió dels nostres municipis.

A partir de la signatura d'aquests convenis, que farà el Govern? Publicar el llistat dels solars a licitar en una plataforma de contractació. Això serà com a molt tard a principis de maig. I en el moment que algun promotor s'interessi per algun d'aquests solars de menys de vint habitatges amb conveni i en aquesta plataforma, s'inicia de manera immediata una licitació d'aquell terreny per si hi hagués més d'un interessat en el termini d'un mes. Si això no és així, s'adjudica directament a l'interessat en primera instància.

Una vegada seleccionat el promotor, l'Agència de l'Habitatge de Catalunya vetlla durant setanta-cinc anys els drets de superfície perquè el promotor i l'adjudicatari compleixin amb les obligacions que es deriven del plec de licitació. En el conveni que signem amb els ajuntaments, l'ajuntament també es compromet a cedir aquest solar a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya una vegada estigui adjudicat.

Als convenis que es signen, els ajuntaments hi han pogut optar per dur a terme ells mateixos el procediment de selecció dels adjudicataris dels habitatges, de les famílies que hi vagin a viure, o també pot ser que ho faci el promotor, d'acord amb la concurrència obligatòria i d'acord amb els criteris habituals en aquest tipus d'adjudicació.

Per tant, en resum, de la primera convocatòria de reserva de solars públics, dels 338 solars de més de vint habitatges sense promotor, hem obert ja el primer concurs des del mes de gener amb quatre agrupacions de solars, potencialment 1.900 habitatges. Aquesta convocatòria finalitza demà. El 30 de març, signatura de convenis amb els ajuntaments i Generalitat per als de menys de vint habitatges, amb el procediment que ara he explicat. I en el darrer trimestre d'aquest any es farà el segon concurs agregat de solars de més de vint que encara falten d'aquests 338.

Per tant, sòl disponible per a habitatge protegit, finançament per fer viables aquestes promocions. Que, com deia al principi, són els dos elements que necessitem per construir aquest parc d'habitatge per primera vegada a Catalunya –aviam si podem arribar a aquest quinze per cent, que és el que ens marca el pla territorial sectorial d'habitatge–: sòl i viabilitat econòmica.

Gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors.

Interpel·lació al Govern sobre els efectes del desemparament de menors

300-00278/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera i resta també de diputats. Mire, créame si le digo que hoy me gustaría no tener que interpellarla sobre este tema. Ojalá no tener que hablar sobre ello, pero hay realidades que no pueden seguir siendo silenciadas, y este Parlamento existe precisamente para nombrar lo que otros han querido ignorar.

Hoy quiero hablarle de niños, niños a los que la Generalitat prometió protección y entregó abandono. Quiero hablarle de niños y jóvenes que, antes de tener edad para entender el mundo, ya han aprendido que el mundo puede ser un lugar hostil, frío y vacío. Niños que aprenden de la peor de las formas que la mano que les tiende la Generali-

ta cuando su familia se enfrenta a una dificultad no es una mano protectora, sino una mano burocrática, negligente y en demasiadas ocasiones cómplice de su tragedia.

Hoy no podemos ignorar que Cataluña ha sido escenario de un desenlace que nos obliga a una reflexión sistémica y ética de primer orden. Hace escasas semanas, una joven extutelada de veinticinco años falleció tras recibir la prestación de ayuda para morir. Por respeto al inmenso dolor de su familia no voy a entrar en ningún otro detalle, pero es nuestra obligación política analizar este caso como el exponente máximo de un fracaso colectivo.

No estamos ante una victoria de la autonomía individual, sino ante la rendición de un sistema de protección que, tras tutelar a una persona durante años, termina certificando que su sufrimiento, fruto de traumas no resueltos bajo custodia pública, es incurable y solo merece la salida de la muerte.

¿Qué mensaje estamos lanzando a todos esos jóvenes que están atravesando un mal momento fruto de algún problema, ya sea de salud mental u otra índole, si ni cuando se supone que alguien que está con todo el apoyo que cuenta, con todo el apoyo de la Administración, no recibe ayuda? ¿Qué mensaje, *consellera*?

Y quiero hablarle, en primer lugar, de las retiradas de custodia. Mire, el primer efecto del desamparo institucional comienza con una mirada errónea sobre la familia. La DGAIA –ahora la DGPPIA– se ha convertido en una máquina reactiva: en lugar de sostener, de acompañar, de poner recursos en los hogares que flaquean, la Administración opta por la medida más difícil de revertir, que es la retirada de la tutela. Entonces, ¿dónde van estos niños en ese momento?

Una vez el menor entra en el sistema, ustedes, la Generalitat, pasa a ser el tutor legal de estos niños. Ustedes asumen la responsabilidad legal, pero también moral de su integridad, actúan como una especie de padres. Pero ¿qué clase de padres permiten que en sus hogares ocurran las atrocidades que sabemos que han ocurrido en algunos de los centros o en algunas casas de acogida? Hablar de desamparo es hablar de la soledad absoluta de un niño en un centro de menores donde, supuestamente vigilado por la Administración, acaba siendo víctima de un depredador o de varios.

Y ustedes y sus predecesores han tapado estos casos. Hace unos meses nos enterábamos por los medios de comunicación del juicio contra un pederasta por haber violado de manera continuada a una menor de doce años y haberla ofrecido sexualmente a otros hombres mientras la Generalitat era la responsable de su seguridad. Nueve meses tardó la DGAIA en activar el protocolo de abusos –nueve meses. ¿A usted esto le parece razonable, *consellera*? Ni una sola dimisión ha habido.

Y esa menor, aún siendo menor, recibió el consentimiento de la DGAIA para ir a vivir con su pareja mayor de edad. ¿Esto es protección, *consellera*? Hablamos de niños, de adolescentes, de personas vulnerables, muchos de ellos sin ningún tipo de red familiar, que solo cuentan con el apoyo institucional y a los que la Administración falla una y otra vez. ¿Ustedes se preocupan de las secuelas que su negligencia deja en estos niños? Porque, visto lo visto, parece evidente que no.

Y no es un caso aislado, *consellera*. Ya le recordé también en otra ocasión el caso de Castellldans. La DGAIA tampoco detectó aquí a este pederasta que abusó al menos durante quince años –quince años– de cinco niños que tenía en acogida. Quince años y nadie hizo nada. ¿Dónde estaban las inspecciones? ¿Dónde estaba la Administración?

Hace tan solo unas semanas también conocíamos el juicio en la Audiencia de Lleida contra un educador de un centro de menores acusado de violar a una niña de dieciséis años usuaria del centro. De nuevo, también en Lleida, hace tan solo unos días una trabajadora de un CRAE ha reconocido haber hecho tocamientos a una niña del centro.

Con todo esto, *consellera*, ¿me va a decir que el sistema funciona? ¿Cuántas vidas están truncando? Niños arrancados de sus padres, ¿para qué?, ¿para esto? Y le vuelvo a preguntar: ¿qué hace la Administración ante estos casos?

El caso Trinity, la red de pederastia más grande detectada en Cataluña hasta la fecha: como mínimo siete de las víctimas estaban bajo la tutela de la Generalitat.

¿Ustedes hacen seguimiento de estas víctimas? ¿Saben qué ha sido de ellas? ¿O de nuevo las han vuelto a abandonar? Un caso, dos casos, tres casos, cuatro o cinco..., y ni una dimisión, ninguna. ¿Esto es gestión o es impunidad?

Miren, cuando un niño es retirado de un entorno inseguro para ser depositado en una institución donde sufre agresiones que nadie atiende, no es amparo, es abandono institucional, es negligencia y es prevaricación moral. Y su máximo exponente es no darle opciones a una víctima de su sistema más allá de no seguir viviendo. No se puede hablar de autonomía para morir cuando no existe el derecho a ser atendido para vivir, *consellera*. (*Alguns aplaudiments*.)

Y ya no hablamos solamente de los menores tutelados. En Cataluña la salud mental infantil y juvenil es un desierto de recursos. Las listas de espera de los CSMIJ supera los cincuenta días para una primera visita. ¿Qué hace un adolescente con una ideación suicida durante esos dos meses de espera? Los seguimientos son espaciados, a menudo cada ocho semanas. Eso no es una atención, eso no es terapia; eso es un trámite, *consellera*.

Miren, estamos enviando a nuestros menores a un sistema de salud que con demasiada frecuencia solo tiene tiempo para medicarlos y silenciar su dolor, pero que no tiene tiempo para escucharlos ni muchísimo menos para atajar la raíz del problema. Y cuando alguien, ya sea menor o adulto, vive envuelto en un problema de salud mental, una depresión o cualquier otro trastorno, y no recibe la ayuda que necesita, no podemos lanzar el mensaje de que la muerte es la solución. Yo, es que me niego a considerarlo siquiera, me niego. Ustedes nos vendieron que la ley de eutanasia era una herramienta para casos de enfermedad terminal, para evitar el ensañamiento al final de la vida, pero se ha cruzado un umbral peligrosísimo: aplicar la muerte asistida a personas cuya patología es el sufrimiento mental y el trauma.

Una persona que ha sufrido abusos o que arrastra una salud mental quebrada o que ha caído en algún tipo de adicción que le ocasiona algún trastorno no es un enfermo terminal, es un ciudadano herido que necesita que la sociedad se empeñe en su recuperación. (*Alguns aplaudiments*.) Si la respuesta de la Administración al dolor emocional es facilitarles el proceso de muerte, estamos admitiendo que ya no creemos en la curación ni en la redención social. Es una pendiente resbaladiza que nos lleva a un escenario donde la muerte, permítame que le diga, es la solución barata al fracaso de las políticas de salud mental. Y si esa persona, además, es alguien a quien el propio Estado volvió más vulnerable al ponerle bajo su protección, entonces la responsabilidad es doble, y la inmoralidad también, *consellera*.

Mire, señora Martínez, no podemos seguir gestionando el desamparo como si fuera una cadena de montaje, ni podemos esperar tampoco a casos como estos para hacer cambios como los que tuvieron que hacer en la DGAIA, cambios en el modelo. Ahora no es DGAIA, ahora ustedes le han cambiado el nombre. Ahora se tiene en cuenta la prevención. Yo creo que es un poco tarde, ¿no? ¿No les parece un poco tarde para hablar de prevención, con todos estos casos que le he explicado que llevan ocurriendo durante décadas? ¿Es que no tenían constancia, *consellera*? ¿Es que la tenían y lo taparon? Porque yo no sé qué es peor, que no sepan lo que está ocurriendo en sus centros o que lo sepan y lo callen. ¿Sabe ahora lo que pasa en sus centros? ¿O también dentro de un tiempo vamos a volver a tener conocimiento de un nuevo caso de abusos?

Mire, este Parlamento ha creado –con el apoyo de su grupo, por cierto– una comisión de investigación sobre el Patronato de Protección a la Mujer en la época de la Dictadura. Oiga, investigar eso, sí, pero investigar lo que pasa a día de hoy en los centros, eso no. Localizar a las víctimas de entonces, sí, pero a las víctimas de ahora las dejan en el olvido y el desamparo más absoluto. (*Alguns aplaudiments*.) De nuevo, la hipocresía manifiesta de la izquierda. De nuevo, *consellera*.

Mire, hoy hay 4.800 niños que están en centros residenciales cuyo único sostén son ustedes, la Generalitat. Velen por ellos y por que puedan volver con sus familias

o con familias amorosas que los cuiden en lugar de abandonarlos a la peor de sus suertes para lavarse las manos después.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Molt bona tarda, diputats i diputades. Diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular, gràcies per la intervenció. Crec que ha aconseguit transmetre, espero que de manera genuïna, doncs, aquesta preocupació pel sistema de protecció a la infància, que és compartida.

Nosaltres –també crec que és important recordar-ho– portem menys de dos anys de govern. Durant aquest temps hem posat en marxa la transformació més gran de l'àmbit de la protecció de la infància que s'ha vist en aquest país en les últimes dècades. I crec que també és important posar de manifest que tots els casos que ha posat sobre la taula, per dramàtics que siguin, són anteriors a la nostra etapa de govern. Això no vol dir que no són símptomes de que qüestions semblants puguin estar passant, i és necessari redoblar els esforços en aquest àmbit, una acció que hem volgut entomar des del primer dia.

El president de la Generalitat, Salvador Illa, ho ha dit diverses vegades: la política d'infància, la política de protecció dels menors, quan hi ha hagut un risc per a la seva seguretat, per a la seva integritat, i es procedeix moltes vegades a un desemparament i es troba la millor solució tant en un centre com en famílies acollidores, és una de les polítiques públiques més complexes i més difícils. Ho ha dit el president Illa.

Fer una carretera, fer un edifici, és molt més senzill que intentar redreçar una situació tan dramàtica, amb tant de dolor i amb tant de potencial per a un greuge del benestar d'unes persones que mereixen tota la nostra protecció i tota la nostra fermesa per millorar. De fet, ja ho he dit en aquesta cambra: per nosaltres l'àmbit d'infància és tan crucial, les mesures que posem en marxa són tan importants per nosaltres, que si no són suficients en farem més. I en continuarem fent fins que el sistema de protecció a la infància sigui la joia de la corona del nostre estat del benestar. Aquest és l'objectiu, i no pararem.

Però crec que, al marge d'això, al marge de les paraules i d'aquest objectiu i aquest compromís polític, hem de posar fil a l'agulla per veure com transformem. Crec que en els últims gairebé dos anys hem posat en marxa, com deia, una transformació profunda. Nosaltres no hem vingut aquí per defugir els problemes, no hem vingut a mirar cap a una altra banda. Hem vingut a afrontar-los i a corregir-los, començant pel sistema de protecció a la infància, per l'habitatge, pel tema de la mobilitat i per tots els reptes que té Catalunya. No els defugim, els entomem amb màxim rigor i amb màxima diligència.

I això és el que hem fet amb l'antiga DGAIA. Hem entomat aquesta decisió amb celeritat i amb responsabilitat per transformar una direcció general crucial per al nostre estat del benestar, per aportar més recursos, més control, més transparència i més gestió.

I, diputada, jo crec que també està bé mostrar un compromís amb l'àmbit d'infància, però també requereix una mirada alta i una reflexió. El Partit Popular governa en moltes comunitats autònomes i, de fet, en l'àmbit d'infància, sap què també ens estem trobant? Doncs que ara començarem a reconstruir àmbits dels serveis socials que van ser *destruïts* al voltant de l'any 2012 arran de les retallades que va protagonitzar el Govern de Mariano Rajoy. (*Alguns aplaudiments.*) Vull dir, que no se'ns oblidí aquest detall important.

De fet, hi ha un gràfic... Si posem un gràfic dels recursos a l'àmbit social, mirem infància o mirem altres àmbits, el patró és molt clar: hi ha una retallada dràstica de

tot l'àmbit social –va ser demolidor– i després, ara, el 2022-23, es van començar a recuperar els nivells precrisi del 2010.

I ja sé que ara em diran que hi havia una crisi molt important o una crisi econòmica. Jo soc economista i saben que entenc aquesta situació, però, mirin, és que també hem tingut una altra crisi econòmica molt important generada arran de la covid 2019, però que passava? Que va haver-hi un govern progressista que va mobilitzar recursos, recursos europeus, per fer una sortida d'una crisi econòmica dramàtica, però sense que comportés la retallada dramàtica de l'estat del benestar. És un model totalment diferent. Però bé, jo crec que ens hem de centrar en la situació a que feia referència.

Com deia, nosaltres hem posat en marxa la transformació més profunda de l'àmbit d'infància, amb un nou model de gestió, viratge cap a la prevenció, millora de la qualitat de l'atenció i un reforç i redreçament d'estructures que feia dècades que necessitava aquesta direcció general. Amb una nova subdirecció general de prevenció, traspasant la gestió de prestacions i la provisió de places a altres direccions generals perquè la DGPPIA es pugui centrar en l'atenció a les persones.

I, miri, en l'àmbit de la prevenció i de la reforma del desemparament, també aprofito aquesta interpellació per explicar que aquesta mateixa tarda faré la cloenda d'unes jornades de l'ICAB, de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, una jornada sobre desemparament. I aquí, doncs, posaré sobre la taula la transformació profunda que estem fent en l'àmbit del desemparament amb deu mesures innovadores que suposen uns avenços en totes les parts del procés, des de la detecció de risc fins a treballar el possible retorn a la família.

Unes propostes que estan diagnosticades, que estan recomanades pels experts, per l'àmbit social, pels treballadors i treballadores socials, per l'advocacia, amb el suport del Departament de Justícia. Unes mesures –algunes d'elles ja existien pre-2012– que tornem a posar sobre la taula i unes mesures que han estat massa temps en un calaix.

En faig un resum breu. Què fem? Deu mesures. La primera és una revisió de l'eina de cribratge per a la detecció de risc per assegurar-nos que tots els EAIAs, tots els sistemes de detecció, tenen uns criteris uniformes i els apliquen amb rigor.

Un reforç dels serveis d'intervenció socioeducativa, que impulsem amb 8 milions d'euros addicionals aquest 2026.

Un pilot de famílies resilients que fem amb Intress, amb fons europeus, per donar un servei intensiu a domicili per treballar el risc greu i evitar que la situació s'agreugi.

Quarta: reforç als equips de l'EAlA, amb creació d'una figura de coordinació. Formació jurídica als EAIAs, qüestió que era reivindicada pel sector des de feia molts anys; 10 milions d'euros addicionals perquè aquests servidors públics tinguin les eines per fer la seva feina al nivell que ells volen fer-la.

Cinquena: assistència jurídica gratuïta des de l'inici del procediment perquè les famílies tinguin accés a la justícia gratuïta, a l'advocat d'ofici. Accés complet a l'expedient del desemparament des del primer moment, mesura que impulsem juntament amb el Departament de Justícia i Qualitat Democràtica.

Sisena: gravació de les sessions entre els equips tècnics i les famílies que treballen per aportar seguretat jurídica tant a les famílies com als treballadors.

Setena: creació de la comissió de tutela, amb dues comissions de tutela experimentals que obriran la decisió de desemparament a experts independents per decidir millor, amb més rigor, en els casos més complexos.

Vuitena: pilot «Llars segures», una teràpia familiar intensiva per treballar el risc greu, amb una intensitat de disponibilitat vint-i-quatre hores i fins a quatre sessions setmanals. Això què vol dir? Que tindrem per primera vegada una alternativa al desemparament, inclús en els casos de risc greu, però amb una intervenció intensiva al domicili de les famílies per donar-los una última oportunitat per veure si poden redreçar la seva situació, per garantir i protegir el vincle i evitar les separacions innecessàries.

Novena: projecte Camins, millora d'atenció als infants que viuen a centres per treballar de manera més intensiva el possible retorn a la família. Una mesura que es fa juntament al Departament de Salut, en l'àmbit de salut mental, i amb la Fundació Sant Joan de Déu.

I desena: el desplegament de la procuradora d'infants i adolescents, perquè la seva veu sigui escoltada i els seus drets, doncs, siguin protegits.

Totes aquestes mesures posen sobre la taula un veritable full de ruta, mesures basades en el consens, amb un diagnòstic que ha trigat massa anys en veure's plasmat en un veritable full de ruta.

I, com deia, potser aquestes mesures no són suficients, potser els resultats no arriben al ritme que nosaltres voldríem, però tenim un objectiu clar: no defallir i no descansar fins que tinguem el millor sistema de protecció a la infància. Un sistema que posi sempre al centre l'interès superior del menor, que garanteixi els drets de les famílies i dels infants, i que també dignifiqui i reforci la tasca immensa que fan milers de professionals que cada dia es deixen la pell cuidant la nostra infància més vulnerable i el nostre actiu més preuat, que és la infància, els infants de Catalunya.

Menys receptes simples. Més recull de situacions dramàtiques, més concreció, més política útil, més acció. Això és, precisament, el que estem impulsant des del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. A ver, porque yo, *consellera*, de verdad que he estado atenta escuchando su respuesta, pero es que a mí me preocupa que usted se limite ahora a venir aquí a explicarnos esas medidas que van a hacer, que, por cierto, de momento, no tenemos ninguna manera de evaluar si están funcionando o no, pero es que si van a funcionar igual que los anteriores protocolos, que no sirvieron absolutamente de nada, estamos en las mismas, *consellera* –en las mismas–, porque los protocolos sin recursos son papel mojado, especialmente cuando no se aplican, como en estos casos. Vuelvo a lo mismo.

Y miren, estos días los hemos oído hablar de respetar la voluntad de las personas, pero yo le insisto, porque usted ha obviado en su respuesta hablar sobre esta cuestión. La voluntad de morir de un joven, extutelado o no, es el grito desesperado de alguien a quien el sistema le ha fallado durante décadas. Y no hay libertad de elección cuando el Estado no ha sido capaz de ofrecer una alternativa de vida digna, una salud mental de calidad y una red de apoyo que sustituye a la familia que se le arrebató.

Y usted también ha pasado de puntillas, no solamente en este tema, sino en los casos de abuso que le he mencionado. Se ha limitado a decir que esto fue en una administración anterior.

Ya, bueno, pero es que es usted ahora la *consellera*. Ustedes tienen que hacer frente a estos problemas, hayan sucedido cuando hayan sucedido. Porque le he preguntado: ¿saben algo de estas víctimas? ¿Hay algún tipo de seguimiento? ¿Les han ofrecido algún tipo de apoyo psicológico o judicial o de algún tipo? Porque, desde luego, usted aquí hoy no lo ha explicado, y nos dice que la Generalitat no huye de los problemas, pero es que actuar cuando el daño ya está hecho es una derrota.

Y mire, en el caso de Castellans o en la reciente condena de Lleida que le acabo de explicar, el fallo no fue la respuesta judicial, sino el silencio administrativo previo, que es que nos tenemos que enterar de las cosas por la prensa, porque ustedes no explican absolutamente nada, *consellera*.

¿Cómo es posible que se pueda abusar de una niña durante nueve meses sin que nadie de la cadena de mando lo detecte? ¿Cómo es posible? Esto lo que indica es que los sistemas de control internos que tienen en la dirección general, pues, son endo-

gámicas y son opacos. Y lo que necesitamos es una supervisión externa, que los menores tengan canales de denuncia seguros y que no dependan del mismo educador, que puede ser, precisamente, el que esté ejerciendo ese maltrato o ese abuso.

Nueve meses para activar un protocolo; quince años de abusos; cero inspecciones: cero responsabilidades; un caso, dos casos, tres, cuatro, cinco... Se lo decía antes, ¿Cuántos más tienen que ocurrir, *consellera*? ¿Cuántos? Es que solo uno ya debería horrorizarnos. A nosotros nos lo hace, por supuesto.

Y me habla de protección de los menores, pero es que la realidad en los centros es de una precariedad absoluta. Los profesionales están quemados, con ratios imposibles que impiden cualquier tipo de intervención educativa real. Ustedes están haciendo aparcamiento de menores en lugar de protección de menores.

Y lo peor es que cuando esos niños crecen y muestran las secuelas de esa institucionalización en forma, pues, de enfermedades mentales graves, la Administración mira hacia otro lado. O peor aún, les facilita el acceso a leyes que ponen fin a su vida de forma irreversible. Es que es la crueldad más absoluta, señora Martínez. Es cruel –es cruel. ¿Dónde está la coherencia?

Ustedes presumen de proteger el derecho a la muerte digna, pero se olvidan de proteger el derecho a la vida digna. En eso deberían ustedes estar ocupando los esfuerzos, en proteger el derecho a la vida digna. Y eso también pasa por garantizar el derecho a una salud mental ágil, que sea eficaz, o también a cuidados paliativos, pues, en tantísimas otras enfermedades. Como ha ocurrido con el caso del ELA, que ustedes han tenido en el Congreso la ley del ELA que presentó el Partido Popular metida en un cajón durante meses. ¿Usted sabe el sufrimiento que eso implica para las personas que sufren esta enfermedad? ¿Ustedes lo saben?

Es que, sinceramente, yo..., me parece que es una hipocresía política insoportable que una persona tenga que esperar meses, por ejemplo, pues, para poder ser atendido por un psiquiatra, por un psicólogo, pero sí que puede tener un comité para la eutanasia en semanas.

Mire, la muerte no puede ser el plan de choque ante el fracaso de los servicios sociales. Y yo lo que le pido es valentía, *consellera*. Valentía: que salga aquí y que enfrente la realidad. El sistema ha fallado, y los responsables son ustedes –son ustedes. No estaban cuando ocurrió, pero es que han estado aquí tapando estos casos, mirando hacia otro lado en estos casos.

Y yo, ¿qué quiere que le diga? Venir aquí, a este Pleno –que, además, no es la primera vez que lo hace–, con un tono bastante triunfal de todo aquello que van a hacer..., pues yo, ¿qué quiere que le diga? Ochenta y tres años de cárcel ha aceptado el monstruo que violó a la menor de doce años bajo su tutela. Menudo triunfo –menudo triunfo.

Hacen una auditoria –de parte, por cierto–, e incluso esta detecta que les falta personal. No podemos pedirle a los EAIA que detecten desamparos con las herramientas del personal de hace quince años. Es imposible. No podemos tener a niños, a bebés incluso, en instituciones, y menos en estas condiciones. Tienen la cartera de servicios sin actualizar desde hace más de una década.

Oiga, que me dice usted que si el PP aplicó recortes. Ocho años llevan ustedes en el Gobierno de España –ocho años. ¿Qué han hecho? ¿Qué han hecho, *consellera*? Y le recuerdo que fue Zapatero, por cierto, el que bajó el sueldo de los funcionarios y que congeló las pensiones.

Ustedes, aquí en Cataluña, llevan años. Ustedes llevan años condicionando los presupuestos de la Generalitat, pero dinero para la cartera de servicios sociales no ha habido. Padres de hijos con alguna patología mental que tienen que renunciar a la tutela de sus hijos para obtener una plaza pública, que lo publicaba el otro día *La Vanguardia*. Esto es un drama, *consellera*. Esto es un drama, lo que están obligado a hacer a estos padres.

Y, sin embargo, resulta que están adjudicando contratos a entidades bajo sospecha de fraude y de corrupción. Ese dinero es para los más vulnerables, no para que us-

tedes lo repartan incluso a quienes no cumplen la normativa. Que no lo digo yo, que lo dice la Sindicatura de Cuentas. Asuman ustedes sus errores, como el de Noelia, como el de tantos otros jóvenes y niños.

Y miren..., acabo ya, *president*. Pero yo le digo una cosa, si una persona pide morir porque el sistema no le dio razones para vivir, es una vergüenza que este Parlamento no puede tolerar ni un minuto más. Así que le pido que dejen de ser gestores de expedientes...

El president

Se li ha acabat el temps.

Lorena Roldán Suárez

...y vuelvan a ser protectores de personas.

Gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, el sistema de protecció a la infància, jo... Vostè diu que jo he fet una intervenció triomfalista. Res més lluny de la meva intenció. El que sí que fem és reivindicar que és un àmbit que necessita un impuls. Necessitava un impuls, necessitava una transformació que no s'havia entomat, i que aquest Govern, precisament, és el que ha obert aquesta capsa, aquesta necessitat, i l'està entomant des del rigor.

El sistema és millorable, òbviament, en som conscients. Hi han hagut dificultats; continua havent-ne. Però què fem? Ho tanquem, mirem cap a una altra banda o entomem aquest repte? Doncs aquest Govern ha escollit aquesta segona via. I ho estem endreçant. Estem millorant el sistema. Estem posant rigor en la gestió. Estem posant-hi més recursos.

L'avantprojecte de pressupostos que vam presentar incloïa un impuls de 111 milions d'euros addicionals per a l'àmbit d'infància, per a la DGPPIA. Jo ho he expressat aquí, ho he detallat bastant, de manera concreta: 8 milions d'euros addicionals per al SIS, 10 milions per als EAIAs.

Vam anunciar una transformació profunda on hi havia noves unitats de revisió de protocols. Per què? Perquè, precisament, volem que si hi ha incidents, si hi ha dificultats, si hi ha qüestions que fallen, tinguem un equip especialitzat en veure què ha fallat i com podem millorar. I això no es fa de les bones paraules. Això es fa reestructurant la direcció general, posant-hi més mans, posant-hi més capacitat de decisió. I això és el que estem fent.

Diputada, aquesta és una política pública molt difícil. Entomem des del rigor aquesta transformació, amb més recursos, millors polítiques, i és el que estem fent des del primer minut, però continuarà sent difícil.

I jo també crec que el triomfalisme..., la recepta de menys triomfalisme potser també se l'haurien d'aplicar vostès, perquè també governen en altres comunitats autònomes; comunitats autònomes on pateixen, i obrim els diaris i, dia rere dia, també passen casos, perquè aquí el repte és compartit i és comú. (*Veus de fons.*) No hi ha casos d'abusos en altres comunitats autònomes? Bé, jo crec que millor no obrir aquest capítol.

Però, en qualsevol cas, també un altre punt: què proposa? Què farien vostès? Perquè, últimament, les úniques propostes que surten del Partit Popular, doncs, semblen ser retallar i rebaixar els impostos.

La política estrella del senyor Feijóo que ha posat sobre la taula és abaixar l'IRPF. Molt bé. Quins serveis públics retallaran? Serveis socials, el sistema de desemparament, de protecció, l'acompanyament a les famílies? O ara em diran que retallant

els impostos hi haurà més recaptació, i tornem a la doctrina de Milton Friedman? *(Aplaudiments.)*

Molt bé. Bé, doncs, amb aquest nivell de rigor, jo crec que ja no cal dir res més. El Govern està totalment compromès amb avançar amb aquest full de ruta, sense donar cops de volant. Hem de fixar-nos en les mesures de més rigor, de més consens, i les implementarem sense estirabots, amb rigor, amb pausa, amb mesura, perquè ens hi juguem molt.

Ens hi juguem molt, perquè és el futur de molts infants que tenim en el cor, en la mirada, i no pararem, malgrat el soroll, en dissenyar i transformar el sistema de protecció a la infància, i no pararem fins que, com deia abans, sigui la veritable joia de la corona del nostre estat del benestar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes

300-00285/15

Passem tot seguit a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques feministes; presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I, per exposar-la, té un temps de deu minuts la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, diputats, diputades... Consellera, fem aquesta interpellació uns mesos després de la primera que li vam fer sobre violències institucionals, i perquè creiem que en el temps que ja porta com a consellera, en el temps que porta ja al Govern del President Illa, ja hi ha algunes de les qüestions que ja n'hauria de parlar, com què és exactament el que el seu departament està fent per implementar les polítiques a les quals es van comprometre quan van ser..., van tenir la investidura per tenir el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I dic les que el seu departament ha posat en marxa, perquè, moltes vegades, aquí l'hem pogut sentir explicant tot el que estaven fent per donar continuïtat al que ja es feia, amb un reconeixement del que s'havia fet en l'anterior Govern, cosa que és de reconèixer també, perquè, evidentment, quan s'arriben a fer polítiques, una no comença des de zero, sinó des del que segurament s'estava fent abans. Però creiem que ara ja, un any i mig després, doncs, ja sí que és el moment de veure exactament el que el seu departament està fent.

Jo no podré parlar-li de tot el que hauria de fer el seu departament, perquè és molt, perquè tinc quinze minuts entre les dues intervencions, i perquè només, per exemple, per parlar del paper que està tenint el seu departament en els temes de transversalitat de les polítiques feministes a tot el Govern, si hagués de dedicar un minut per a cada conselleria, ja em passaria dels quinze que tinc.

Per tant, ho centrarem una miqueta. I ho centrarem, sobretot, en els temes de transversalitat, com li deia, i alguna de les polítiques que nosaltres considerem prioritàries dins d'aquesta transversalitat. Ho centrarem en el combat de les violències masclistes, perquè ens sembla que és una de les prioritats i que hauria de ser una de les prioritats del seu departament, i de les que, a més a més, més recursos hi destinarien, si s'aprovesin els pressupostos; que vostè en va presentar la proposta, que finalment no va tirar endavant, però que, suposadament, hauria de tirar endavant en els propers mesos. I després també ho centrarem una miqueta en el tema del paper que ha de tenir el Govern, que han de tenir les institucions en la defensa de les defensores dels drets humans i, en concret, dels drets sexuals i reproductius, en aquest cas, a Catalunya.

Parlant de transversalitat, la gran raó de ser de que hi hagi una conselleria, de que hi hagi un Departament d'Igualtat i Feminisme, és que tingui aquesta capacitat, aquesta jerarquia dintre de les conselleries per poder aconseguir la transversalització efectiva de les polítiques feministes a tots els departaments d'aquest Govern.

I, des d'aquest punt de vista, consellera, és la primera pregunta que li volem fer. Exactament en què s'ha notat? Què és el que està fent el seu Govern per garantir aquesta transversalitat? Perquè a alguns dels temes que després entrarem a detallar no hi veiem els avenços que ja hi hauria d'haver després d'un any i mig.

Tot el que hem anat veient, i tot el que hem anat sentint i tot el que el departament ha anat dient és: anuncis, promoure, vetllar, intentar que, fer veure que, provar que... Fer transversalitat des d'una conselleria és garantir que es fan les coses i garantir que des de tots els departaments del seu Govern s'aplica en coherència amb el que seria l'enfocament de combatre les violències masclistes i de polítiques feministes del seu departament; és que el seu departament tingui un rang polític suficient i superior per aconseguir que tots els departaments facin cas i actuïn amb aquesta coherència. Per exemple, amb els recursos del pacte d'estat. Sí que li volem preguntar i li volem demanar que faci públics aquests recursos que es reben; són recursos que van a diferents departaments, però són recursos que han d'estar condicionats a que el departament faci polítiques alineades i en coherència amb allò que marca el Departament d'Igualtat i Feminismes.

Per tant, consellera, la primera pregunta és: què està passant amb els recursos del pacte d'estat i com el seu departament està garantint que s'acompleixi i es faci en coherència amb aquestes polítiques?

Li volem preguntar pel Consell Assessor Feminista que han anunciat que creaven just abans del 8 de març. No entenem massa aquest Consell Assessor Feminista. Per això li preguntem: què és el que ha de fer? Què és el que aportarà a tot el que ja existeix? Perquè existeix una comissió interdepartamental, existeix una comissió nacional per a una intervenció coordinada contra la violència masclista, existeix el Consell Nacional de les Dones de Catalunya, que a més a més és presideix des del departament, ple d'expertes, ple d'entitats expertes que porten molt de temps treballant en polítiques feministes i violència masclista, però ara el Govern diu que hi ha un consell assessor feminista. I quan una entra a veure quines seran les funcions d'aquest consell assessor, bàsicament són les funcions que ja té l'Institut Català de les Dones o el mateix departament, que és qui ha de garantir aquesta transversalitat en les polítiques.

Per tant, preguntar-li què serà aquest consell? Per a què servirà? Quantes vegades es reunirà? Qui són les expertes que el conformaran, a banda de que hi hagi representació d'aquests organismes que ja he parlat, perquè no entenem massa la creació ara d'un nou consell amb la quantitat d'espais d'expertesa que tenim en aquest país en polítiques feministes i en combatre les violències masclistes.

Dos temes concrets que li vull preguntar sobre quin paper està jugant el seu departament. I és l'educació sexual integral, o educació sexoafectiva, que és, ho sabem, com li agrada més dir-li al Govern. No ens discutirem pel nom, però sí que volem saber què és el que estan fent, perquè no hi ha cap canvi des del Departament d'Educació. Vam tenir una reunió de l'intergrup a l'inici d'any on va venir gent del Departament d'Educació, on van venir les entitats a demanar tot el que s'ha de fer en aquest tema, i des de llavors cap notícia més. I l'únic que s'ha fet és una enquesta per recaptar opinions, que considerem que no era una enquesta necessària ara mateix, després de tot el treball que ja he avançat en educació sexoafectiva.

El resultat és que segueix sense estar desplegada l'educació sexoafectiva al sistema educatiu de Catalunya, segueix sense ser transversal als currículums, segueix sense estar transversal als projectes pedagògics; segueixen havent-hi equips de direcció i professorat que no tenen la formació i l'acompanyament i els recursos necessaris per poder-la desplegar; els Cocobes segueixen sense tenir les hores suficients alliberades,

la formació i l'acompanyament, hi insistim, per poder fer la seva feina com l'haurien de fer; segueix sense garantir-se el finançament perquè tot això es pugui desplegar a través de les entitats expertes en la matèria; però és que, a més a més, estem veient com hi ha centres que, cada vegada més, reben atacs de forces d'ultradreta, d'organitzacions d'ultradreta, perquè intenten fer aquesta educació sexoafectiva. I aquí la pregunta és: què pensa fer el seu departament per acompanyar aquests centres, com per exemple l'escola Pins del Vallès, de Sant Cugat.

Un altre gran tema: la salut sexual i reproductiva, que també afecta el seu departament. Volem saber què ha passat amb l'estratègia de drets sexuals i reproductius, què passa amb la Comissió Interdepartamental de l'Estratègia Nacional de Drets Sexuals i Reproductius, que la darrera acta publicada és del 2024. Volem preguntar-li si s'ha reunit des que vostè és consellera i si no s'ha reunit quan es pensa reunir i quina és la feina que s'està fent. Volem saber quina continuïtat estan donant des del seu departament als temes d'equitat menstrual. Sap que nosaltres hem acordat, en l'acord de pressupostos, que demanarem que s'acompleixi un xec menstrual per a les noies fins als vint-i-cinc anys, per a tot tipus de productes, no només productes reutilitzables, perquè creiem que és un avenç en aquesta equitat menstrual. Però volem saber com pensa implementar el seu departament aquesta política que hem aconseguit a canvi d'un suport als pressupostos, que esperem que pugui arribar aviat.

En l'avortament, consellera, segueix sense estar garantida l'equitat territorial, segueixen havent-hi hospitals que fan objecció de consciència institucional i que no practiquen aquests avortaments. I volem saber què està fent el seu departament amb el Departament de Salut per garantir que hi hagi aquest accés a tots els drets sexuals i reproductius a tot Catalunya, en igualtat de condicions i sense traves burocràtiques.

Segueix faltant atenció a la gent jove en drets sexuals i reproductius; també han augmentat les malalties de transmissió sexual. També per això hem acordat aquest xec per a preservatius per a tots els joves fins als vint-i-cinc anys, perquè no pot ser que l'accés als preservatius sigui una trava en la salut sexual i reproductiva dels joves. Però també estem veient com està havent-hi atacs, també, de la ultradreta a centres com el CJAS, que és un centre d'atenció en salut sexual i reproductiva per a joves, i volem preguntar què és el que està fent el seu departament, també amb el Departament de Salut, en aquest tema.

Tenim una moció de violències institucionals que li vam presentar l'estiu passat, que hem rebut l'informe de compliment i que és un informe de compliment que creiem que el que fan és dir que segueixen fent el que ja es feia, però que no s'han desplegat realment mesures transformadores. O sigui, bàsicament s'intenta millorar una mica el funcionament del sistema, sobretot en la formació en l'àrea de justícia i l'àrea de Mossos, però no hi ha ni reformes estructurals ni reparació a les víctimes, ni establiment de mesures de responsabilitat.

I violències masclistes, consellera. El pacte català contra les violències masclistes, que l'han estat treballant al departament, encara no arriba; se suposa que ha d'arribar amb una comissió d'estudi que està dintre del document del pla, però que de moment no està ni creada en aquest Parlament. I entenem que, havent acabat ja el pla nacional per a la prevenció de les violències masclistes, que s'acaba el 2025, doncs li volem preguntar: aquest pacte quan aterrarà? Quan hi posarà recursos? Quan hi posarà accions concretes? Quan hi posarà resultats concrets? Perquè, ara com ara, consellera, tot això no està en els documents que estem veient.

Les violències masclistes. L'atenció a les dones segueix estant col·lapsada i està col·lapsada per la precarització de les dones que hi treballen, tant als serveis externalitzats que té la conselleria com a les entitats. Des del seu departament no s'està actualitzant la cartera de serveis; s'està fent des de Drets Socials amb un cinc per cent –molt poc–, però ECAS, la plataforma que sap que treballen en acció social a Catalunya, ja ha denunciat una major precarietat de les treballadores que treballen en l'atenció a les dones i a les víctimes de violència masclista.

I després hi entraré més en detall a la rèplica, però la convocatòria de subvencions, la Cosife. Segueix sent un drama, segueix sent un pes sobre les entitats que necessiten aquests recursos per poder estar al capdavant en la defensa del feminisme i la lluita contra les violències masclistes. Han deixat fora moltíssimes entitats amb projectes que tenien una alta valoració tècnica (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per manca de recursos suficients i segueixen les traves burocràtiques una vegada i una altra.

I acabo, vicepresidenta. La seva secretaria general va anunciar al Consell Nacional de les Dones de Catalunya una auditoria de les convocatòries. Volem saber com està, també, aquesta auditoria, quins canvis es pensen fer, quan es podran aplicar i quan, d'una vegada per totes, recollir, accedir a fons del departament deixarà de ser un malson per a les entitats.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula, tot seguit, l'honorable consellera d'Igualtat i Feminisme, la senyora Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada Segovia, a mi m'agradaria començar, perquè ha fet moltes al·lusions a que jo parlo molt del que s'ha fet i poc del que estem fent, amb una frase de la darrera campanya del 8 de març, que parlava precisament d'aquest llegat feminista de «No som ni les primeres, ni les últimes, ni les úniques». Moltes vegades haurem de reflexionar molt sobre aquesta frase.

Dient això, nosaltres, és veritat, vam agafar tot un treball fet, però hem fet i hem desplegat molts serveis, que molts d'aquests els hem d'explicar en aquest faristol. Probablement, per a vostè no és suficient, o per a vostè no és el correcte, o per a vostè no estem fent tot el que vostès farien; jo ho respecto perquè, evidentment, tot el que vostè planteja en aquest faristol compta amb el meu respecte i espero que al revés també sigui així.

Jo li explicaré una mica en el que estem treballant. La nostra estructura..., ja sap que moltes vegades parlo, no?, dels tres pilars que sustenten...: les polítiques de drets, que són les normatives; política útil i transformadora, i consens polític i social. En aquest sentit, per desplegar o per explicar tot el que estem fent com a departament..., nosaltres compartim les tres prioritats que vostè també ha posat sobre la taula: el tema de la transversalitat, el combat amb les violències masclistes i també l'estratègia de drets sexuals i reproductius, que l'estem desplegant, que també m'hi referiré.

Per nosaltres, sens dubte, la política fonamental del nostre departament és l'erradicació de les violències masclistes, la principal vulneració de drets humans que tenim les dones. I, en aquest sentit, estem treballant desplegant política pública, nous serveis –jo també ho he explicat aquí, hem desplegat cinc serveis especialitzats–; serveis que, tot i estar planificats, no estaven desenvolupats, que moltes vegades, no?, s'ha fet retreure a aquesta consellera que nosaltres no havíem fet re. Nosaltres havíem trobat cinc serveis especialitzats que estaven planificats, però que no estaven posats en marxa. I nosaltres vam fer, des del minut u que vam arribar al departament, tot el que s'havia de fer per a la tramitació administrativa perquè fossin una realitat.

Tenim planificat un mes a Reus, i també cinc punts de trobada que vostès saben, perquè hem parlat i hem negociat, en aquest cas, les propostes del futur pressupost. Tenim projectes de mentoria, de dones mentores per a abordatge de la violència masclista, i estem apostant molt per la recerca, per la formació i per la innovació. Al novembre tindrem un congrés internacional –per cert, que no es feia des de fa més de tres anys–, estem desenvolupant la càtedra amb la Universitat Blanquerna, perquè per a nosaltres la formació dels professionals és també molt important. Estem treballant de la mà de l'observatori, també, en el desplegament i en aplegar dades que ens ajudin a millorar la resposta. Hem creat el servei de violència digital. Hem posat en

marxa els punts lila –això és d'aquest mandat, no ve d'altres mandats– i estem treballant en el pacte català contra les violències masclistes.

Vostè sap, perquè ho hem parlat, que estem desenvolupant un seguit de sessions territorials perquè, a banda del circuit que nosaltres tenim a nivell institucional en el nostre departament, els circuits territorials per a l'abordatge de les violències són superimportants perquè tenen la mirada posada en el territori. Vostè sap que per a mi el territori és molt important. Per això també estem desplegant molts més recursos per als ajuntaments, que també és lluitar contra la violència masclista, també és lluitar per la transversalitat de gènere, també és treballar per enfortir els serveis del Departament d'Igualtat i Feminisme. I hem apostat també per enfortir el nostre acord marc i donar més recursos als ajuntaments perquè puguin desplegar també aquest àmbit de política pública, perquè vostè sap que la porta d'entrada dels ajuntaments és essencial, perquè precisament són els que coneixen més la realitat de les dones i arrelen sobretot aquestes dones i els poden prestar un millor servei. Estem parlant amb el territori i esperem que d'aquí a poc temps puguem traslladar aquí al Parlament totes aquestes aportacions, no només les que s'han fet des del grup de treball que ha fet la pròpia conselleria, sinó també des dels grups de treball que s'han fet des del territori i que crec que aquesta setmana tenim la darrera sessió.

Respecte al tema de..., un altre tema important per al nostre departament és l'eliminació de les desigualtats en els treballs entre home i dona, desigualtats en els treballs reproductius i de cura, i productius i remunerats. En aquest sentit, estem treballant i desplegant una agenda catalana de conciliació i de corresponsabilitat, que també ho hem explicat en aquest Parlament, treballant amb el Departament d'Empresa i Treball, treballant amb les empreses. Això també és transversalitat de gènere, comptar amb la complicitat dels actors que són capaços d'implementar aquesta política. Nosaltres podem fer-ho molt bé, però si no comptem amb el consens polític i social de tot el territori..., probablement hi acabarem arribant, però segur que arribarem molt menys lluny i molt més lentament.

Estem treballant també en dos dispositius nous. El dispositiu de coeducació, que ajudarà les escoles precisament en això que vostè comentava, en el desplegament de tota l'ajuda a la comunitat educativa perquè puguin desplegar no només l'educació afectivosexual amb la que estem treballant amb el Departament d'Educació, sinó també tota una política destinada a trencar els estereotips de gènere que limiten les dones i que els hi fan, després, no poder optar a les grans revolucions del segle XXI, com és la digitalització i la tecnologia. Aviat el setanta cinc per cent de les feines estaran relacionades amb la tecnologia i amb la digitalització. Per a aquest departament també és superimportant treballar la digitalització amb perspectiva de gènere, transversalitat de gènere. Estem treballant també l'estratègia de dona TIC, estem treballant també amb l'estratègia de desenvolupament de la dona a la ciència, perquè la dona ha de participar de les grans revolucions del segle XXI i, sens dubte, la intel·ligència artificial i la tecnologia és una de les palanques del canvi.

Estem treballant també en un projecte que es diu «Més dones, més futur», també amb el Departament d'Empresa i Ocupació –transversalitat de gènere–, per afavorir visites a les empreses, amb perspectiva de gènere, per fomentar vocacions a les nenes i adolescents perquè participin també d'aquestes revolucions del segle XXI. Altres exemples de transversalitat de gènere: les cinquanta mesures que vam aprovar l'any passat, el 8 de març, moltes d'elles ja estan aprovades i estan en un estat avançat. Puc posar-ne alguns exemples. El darrer –perquè va ser notícia la setmana passada–, l'estratègia de gènere en el transport, que estem desplegant amb el Departament de la consellera Paneque. Estem treballant amb la consellera Pané en una estratègia d'incorporar la perspectiva de gènere i sexe en l'àmbit de la salut, cercant col·laboracions també amb la societat..., ara no em recordo del nom, però, que està treballant aquest tema.

I estem treballant també amb el territori, millorant l'acord marc, com li deia, perquè volem ser un govern proper i que escolta. Transversalitat de gènere també és l'actualització del pla d'igualtat, que portava caducat des del 2022, que també estem a punt d'explicar. Transversalitat de gènere –també la vaig explicar quan vam presentar la nostra proposta de pressupostos– són els més de 600 milions d'euros que es destinen en el conjunt del pressupost de la Generalitat de Catalunya a aconseguir aquesta igualtat real entre homes i dones.

També vostè feia referència a la Cosife. Nosaltres també estem treballant i enfortint la relació amb les nostres entitats. És veritat, no estem contentes amb les bases que ens vam trobar. Nosaltres també..., jo sempre que accepto l'herència l'accepto amb beneficis i càrregues. També he acceptat moltes càrregues que les faig meves, com les bases de la Cosife, que és imprescindible actualitzar-les i en això estem. Estem fent un procés per analitzar de quina manera hem de millorar aquestes bases, que també estem acabant, i en el moment en el que el tinguem no tenim cap problema de presentar-lo.

Estem treballant també amb persones expertes. Vostè menyspreava, recordant-me alguns dels argumentaris d'altres grups d'aquesta cambra, el Consell Assessor Feminista. Jo crec que aquest consell assessor ordena tot el que tenim –és veritat, no ho substitueix, però sí que ho ordena–, amb persones expertes que ens puguin assessorar en àmbits tan importants com pot ser l'educació afectivosexual o la coeducació.

I vostè feia referència també al concepte de transversalitat. Per a mi, la transversalitat també és treballar com està fent l'ICD en formacions a través de l'Escola d'Administració Pública. Estem fent formacions a més de vuit-cents professionals de l'Administració en transversalitat de gènere, en perspectiva de gènere interseccional en l'atenció a la ciutadania. Estem treballant en el postgrau de polítiques d'igualtat que fem amb la Universitat de Barcelona –el 17 de febrer vam començar amb 35 alumnes; 213 en portem ja en total–, amb la càtedra de l'ICD Blanquerna per a l'abordatge de les violències, i també estem treballant en una formació per dotze professionals en el marc del pla d'acció per combatre la pressió estètica.

Vostè feia també referència al desenvolupament de l'estratègia de drets sexuals i reproductius. També, arran d'altres interpellacions i preguntes, en aquest faristol he pogut contestar. Estem desplegant aquesta estratègia. Estem continuant desplegant el subministrament de productes d'higiene menstrual, però hem millorat la perspectiva de la vulnerabilitat cercant acords amb entitats del tercer sector perquè arribi a les dones veritablement vulnerables.

Per tant, no puc estar d'acord amb les seves afirmacions, però segur que estic d'acord amb el que volem per a les dones d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

El dotzè... (*Veus de fons.*) Ah, sí! Sí, home! Molt bé.

Susanna Segovia Sánchez

Volia anar ràpid, el president.

El president

Disculpi. Anava més ràpid del compte.

Susanna Segovia Sánchez

Poc temps que tenim encara...

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, no és que no estigui d'acord o que vostè no estigui d'acord amb el que jo digui, és que és el que ens estan traslladant les entitats que treballen els temes feministes i de violència masclista en aquest país. Tot el que jo li

he posat sobre la taula són coses que es van exposar a la darrera sessió del Consell Nacional de les Dones de Catalunya i que li hem fet arribar al seu Govern. Jo no me les invento.

Els temes d'educació sexual afectiva..., que jo sí que li reconec que, evidentment, no és una cosa que vingui només del darrer any i mig, que ja fa molt de temps que no funciona, que es va despenjar el Coeduca't en un moment molt crític, donant un missatge de dubte que no necessitàvem i que no ens mereixíem. Però el que segueix passant és que les nostres escoles segueixen sense estar preparades. I està molt bé el tema de les tecnologies i de la igualtat en el treball, però jo li estic parlant de l'educació sexoafectiva com a primera línia de batalla per fer front als discursos d'odi i d'extrema dreta a les escoles i els instituts. Perquè el que necessitem és que, a través de l'educació sexoafectiva, s'acabin els discursos negacionistes de la violència masclista, s'acabin aquests discursos que diuen que el feminisme és les dones per sobre dels homes, que és una cosa que totes sabem que no és així. El feminisme és la igualtat d'oportunitats per a tothom, siguis home, siguis dona, siguis el que siguis. Això és el feminisme.

L'educació sexoafectiva és la primera frontera també de lluita contra la LGTBI-fòbia, i amb la llei que hem aprovat ara hem posat, com a formació obligatòria, temes de LGTBI-fòbia i de drets de les persones LGTBI. Crec que hem d'entendre totes plegades que l'educació sexoafectiva és una de les primeres línies que tenim a les societats democràtiques per defensar-nos dels discursos d'odi i de la ultradreta. De fet, no fa gaire, la setmana passada va haver una delegació de l'intergrup d'aquest Parlament, de l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius, que va viatjar a Brussel·les, convidades per l'Associació de Drets Sexuals i Reproductius. I el que es va parlar allà, i que hem de posar en evidència també en aquest Parlament i hem de fer polítiques en línia, és com s'està posant a les defensores dels drets sexuals i reproductius a la primera línia d'atac. I com està havent-hi xarxes articulades a nivell internacional, amb finançament, que estan justament utilitzant els discursos antigènere i antidrets sexuals i reproductius com aquesta primera línia d'atac. L'associació està rebent atacs dia sí dia també.

Quin és el paper que tenen les institucions en la defensa de les defensores? Jo li faré tres propostes ràpides. L'una és el reconeixement de les defensores legalment, de per què és important blindar-les i garantir que poden fer la seva funció de garantia de drets. L'altra és deixar de finançar institucions que estan vinculades a grups d'ultradreta, perquè estem veient com se segueix finançant universitats i projectes de recerca d'universitats que estan vinculades a *think tanks* de la ultradreta internacional; com se segueixen finançant entitats de drets socials que suposadament treballen per les mares vulnerables, però que en realitat estan vinculades a grups provida i antidrets sexuals i reproductius; com se segueix finançant hospitals que es neguen a practicar la interrupció voluntària de l'embaràs. Si realment aquest Parlament ha de ser i ha d'utilitzar les polítiques feministes per a la lluita contra els discursos d'odi, consellera, creiem que el seu departament no ho està liderant com ho hauria de liderar. I no és un tema d'estar-hi d'acord o no estar-hi d'acord; és un tema d'escoltar el que diuen les entitats.

Vostè parla de violència masclista i tot el que estan fent per la violència masclista. Mentre no ataquem d'arrel la precarietat que pateixen les persones que treballen amb les dones víctimes de violència masclista, no estarem fent res, perquè estan demanant baixes per estrès, per ansietat, perquè amb els recursos que reben han de treballar jornades dobles. Jo no sé què opinaria la consellera de Salut de les baixes que demanen les treballadores que treballen amb les dones víctimes de violència masclista, però no és sostenible que, de tota la cartera de serveis, siguin les pitjor pagades. I s'està avançant en la internacionalització de serveis..., en la internacionalització de serveis –perdó– i creiem que ha de ser la política del seu departament, però mentrestant tenim moltes entitats que estan posant la cara i que, ara com ara, l'únic que reben des del seu departament –i tampoc estem dient que hagi començat

amb vostè, però creiem que no se li ha posat solució des de que vostè i el seu equip de govern hi són— és en la convocatòria de subvencions. Hi insisteixo: no ho dic jo, ho diu el document que li van presentar al seu mateix departament les entitats del Consell Nacional de les Dones de Catalunya.

Consellera, jo crec que la reacció de que no estem d'acord o de que el que diem no és tal..., jo entenc que vostès estan al Govern, joestic a l'oposició, però jo i des del meu grup de l'oposició estem apostant per construir les polítiques que està fent aquest Govern, perquè per això ens posem a negociar pressupostos i per això intentem arribar a acords. Però negar que hi ha un tap al departament i que no s'està donant la resposta de gestió i de lideratge a les polítiques feministes, doncs, bé, entenc que vostè ho faci, però jo ha de comprendre que no ho comparteixo.

Sí que vull fer una crida, perquè això sí que crec que..., estem aquí totes les representants de les forces que vam estar a Brusselles la setmana passada, que estem a l'intergrup i que fem una aposta clara per estar al costat de les defensores, per no deixar-les soles, per acompanyar-les amb suport jurídic, amb suport psicològic, amb tot el suport que necessitin, perquè el que elles estan fent és posar el cos en la primera línia i nosaltres les hem de defensar a elles.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Jo, en cap moment, he dit que vostè s'inventi coses, eh? Potser tenim diferents visions d'allò que diem. Vostè ha començat dient: «A mi el que em diuen...» A tots ens diuen coses, no? A vegades també ens diuen que estem fent o redirigint coses que no estaven del tot redigi..., redirigides —després m'acusen de que no parlo bé el català. Perdó. Estic molt d'acord en que l'educació sexoafectiva és imprescindible. I l'aposta que fa el departament, creant unes figures tècniques finançades pel departament que donin suport a les escoles, per a mi és un avenç respecte de donar la responsabilitat als Cocobes que estan en els centres educatius. Això és el que teníem. Abans, l'única cosa que hi havia, l'únic recurs disponible eren les figures Cocobe, que són les que determinen dintre del propi personal docent del centre.

Nosaltres, què fem? Desplegar un tècnic en cada vegueria perquè pugui donar suport a aquestes figures en temes de coeducació, entre les que també està l'educació afectivosexual. Per tant, això no és un avenç? Home, jo crec que crear un desplegament de recursos del departament per fer..., per desenvolupar aquestes accions, sota el meu punt de vista és un avenç. De cara al curs vinent tindrem una proposta de currículum d'educació afectivosexual, fet com s'havia de fer, que era escoltant també la comunitat educativa. És veritat, vostè ha dit que no s'havia fet en el millor dels moments, no? S'havia fet una proposta poc acordada i poc treballada. Hem fet un procés participatiu que ha acabat amb més de cent propostes. Les estem ordenant i de cara a l'any vinent tindrem una proposta de currículum seriós. Això no és avançar? Home, jo també crec que això..., sota el meu punt de vista, també, humil, puc dir que hem avançat.

Estem fent també guies de formació en drets humans a les escoles per complementar tot això, perquè jo crec que també és molt important. I també estem fent un enfocament molt important de com protegir la llibertat sexual dels joves i dels adolescents. Precisament, el congrés internacional d'aquest novembre l'enfocarem en la llibertat sexual dels joves i adolescents, que també pot enfortir molt el que estem fent des del departament.

I acabo explicant el tema de les subvencions. Nosaltres, quan vam arribar al departament, ens vam trobar un tap en el desenvolupament de les subvencions. I estàvem desbloquejant la convocatòria de subvencions bianual, perquè són bianuals, del mandat anterior, i estem encara desbloquejant tot el que ve del mandat anterior en

el tema de les subvencions. Vam aprovar les noves bases per no endarrerir més i no perjudicar les entitats. I les vam aprovar, les que hi havia al calaix, que són bianuals. No ho hem d'oblidar, eh?, que és una convocatòria bianual. Per tant, les noves bases, quan s'aprovin, que són les que estem millorant..., llavors, d'aquestes bases em sentiré completament responsable. Nosaltres vam intentar no aturar la maquinària del departament. No defugiré que nosaltres tenim la responsabilitat de que això surti i de que surti bé. I li puc assegurar que estem posant tots els mecanismes humans i tècnics per resoldre un problema enquistat des de fa molt de temps. I en això estem, i segurament ho farem en els propers mesos.

I des de la perspectiva de com millorar el finançament de les treballadores que presten els serveis que tenim desplegats pel territori i que fem de manera col·laborativa amb les entitats del tercer sector, nosaltres hem fet una proposta d'increment de més de 2 milions i mig d'euros en el futur nou pressupost, precisament, per incrementar aquestes aportacions a les entitats perquè vagin destinades íntegrament a millorar el salari de les professionals. Però, evidentment, vostè ha d'entendre que, sense un nou pressupost, no podem fer aquest recurs addicional.

Moltes gràcies.

El president

Ara sí.

Interpелlació al Govern sobre la situació de la justícia

300-00288/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre la situació de la justícia. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats i diputades. Conseller, vagi per endavant que aquesta intervenció que realitzarem la farem des del màxim respecte institucional, no amb voluntat de ser catastrofistes, però sí una mica amb la voluntat de poder reflexionar durant aquests minuts sobre el paper que viu la justícia al nostre país, a Catalunya.

Per una banda, avui la justícia a Catalunya és sinònim, evidentment, com desgraciadament patim molts, d'un sistema tensionat per la manca de jutges, del col·lapse, de demores en assenyalaments, però també de la insuficiència que patim de recursos humans, materials i econòmics. El sistema massa sovint arriba tard allà on hauria d'arribar a temps i, per tant, la ciutadania també percep, per una altra banda, com la justícia, en les seves més altes instàncies, no és imparcial ni independent.

Aquesta situació, que és la que acaba provocant que la justícia deixi de tenir la funció que se li predisposa, aquesta funció social que ha de tenir, i acaba generant, sobretot, frustració cap a la ciutadania que acudeix a ella com a mesura per poder resoldre els seus conflictes. Crec que el diagnòstic de partida és compartit, fins i tot, en cert punt. Des de Junts per Catalunya tenim clar que ens cal una administració de justícia, que sigui un servei públic de primera, essencial i imprescindible, que sigui creïble i estigui al servei de la ciutadania. I amb respecte i amb l'estona que tinc en aquesta interpелlació, intentaré abordar diversos aspectes, que ja l'avisó que no sé si tindrà temps de tot, però si no en tinc ens quedarà la rèplica i també la moció subsegüent per poder-ho treballar.

En primer lloc, comencem pel desplegament de la llei d'eficiència, la llei orgànica 1/2025, aquí a Catalunya. El departament proclama que s'ha fet un canvi de paradigma amb molts esforços –que també li dic que nosaltres no ho neguem– per modernitzar i per descongestionar el servei públic de justícia a Catalunya. Però a la

vegada també som conscients de que, amb aquestes diverses setmanes que portem d'implementació de la norma, la realitat continua sent la manca..., la sobrecàrrega, la lentitud i també el desgavell, en certa manera.

Tots estem d'acord que calia modificar un sistema judicial articulat el 1870 –crec que això és compartit per tots–, i que també una reforma d'aquest abast, una reforma estructural, com pretén la Llei orgànica 1/2025, que s'ha fet aquest desplegament en els quaranta-nou partits judicials de Catalunya, com vostè també deia, en tres fases, i que s'han anat corregint mancances una mica sobre la marxa a mesura que han anat apareixent..., creiem que el poc marge de temps i la falta de recursos no han pogut permetre o han estat un obstacle a aquest desplegament amb garanties. Perquè el problema no és la reforma profunda del sistema judicial que planteja la Llei orgànica 1/2025, sinó que ho és la falta de mitjans, la falta de recursos personals i econòmics que faran que la transformació pretesa quedi, en certa manera, en paper mullat i que la reforma acabi sent més una reorganització del que ja disposàvem que no pas una veritable transformació profunda, que és el que requeria el sistema de justícia.

Perquè, en certa manera, conseller, crec que també estarà d'acord amb mi que la Llei orgànica 1/2025 és una condició necessària, però no és una condició suficient per poder millorar la justícia al nostre país. I d'aquí diversos exemples, com ho són els nous tribunals d'instància, que no substituiran la mancança de jutges, perquè si la plantilla està tensionada, conseller, redistribuir la pressió no farà que millori la congestió, o també les 898 oficines de justícia que s'han de desplegar al territori per a aquesta justícia de major proximitat, que no compten amb el personal suficient o amb els mitjans tecnològics necessaris per poder operar amb normalitat, o fins i tot l'expedient electrònic en l'àmbit penal, que també és un deure que encara està pendent.

Amb tot, existeix la percepció, per part d'alguns operadors jurídics, que el desplegament de la llei d'eficiència ha acabat generant de tot menys eficiència i ha comportat, sobretot, desorganització; desorganització en l'àmbit dels treballadors de la justícia, que són qui sostenen el servei i qui, en els darrers mesos, han hagut de fer aquest sobreforç per adaptar-s'hi. I ha faltat consens, conseller, també amb els sindicats, i no pas perquè ho digui jo, sinó perquè ells mateixos s'hi referien a la darrera Comissió de Justícia d'aquí el Parlament de Catalunya la setmana passada. I, amb tot, un cop la llei ja porta desplegada uns quants mesos, la pregunta que ens hem de fer i que li fem també és clara i obligada, i és si vostè diria que avui és més fàcil accedir a la justícia que fa un any, i si vostè diria que els treballadors de l'àmbit de l'Administració de justícia tenen avui més facilitats o, al revés, més problemes per poder exercir la seva tasca.

I justament parlant d'aquest accés a la justícia, també ens toca parlar dels mitjans alternatius de resolució de conflictes, els anomenats MASC, que coincidim amb les bondats que ells tenen per intentar desjudicialitzar expedients, però a la pràctica, i de la manera com s'han acabat regulant, que fins i tot el Consell General del Poder Judicial ha hagut de fer un mapa interactiu per saber quins són els criteris que aplica cada LAJ en cada un dels partits judicials, ha acabat suposant inseguretats jurídiques, principalment, i al final sent més un obstacle que demora la interposició de la demanda que cap altra cosa. I, en aquest sentit, el meu company diputat Isaac Padrós ja l'hi va fer arribar, però voldria insistir també en aquesta interpel·lació en la necessitat de poder tenir dades, de poder tenir indicadors de com estan funcionant aquests MASCs, si vostès des de la conselleria ja en tenen, i li volia preguntar per això. I quina és la valoració que fan, en aquests primers mesos, del desplegament de la llei.

Un altre aspecte que volia abordar és el de la multireincidència, que és un dels temes que més preocupa a la ciutadania sense cap mena de dubtes. El divendres passat es publicava al BOE la Llei orgànica 1/2026, aquesta llei per lluitar contra la multireincidència, una reforma impulsada per Junts per Catalunya –i ho repeteixo: per Junts per Catalunya– per donar resposta a aquestes necessitats de seguretat que tant demanava la ciutadania, per posar fi a aquestes pràctiques delictives que no només

atempten contra el nostre sistema de justícia, sinó també contra la convivència entre les persones, i que vol ser, al final, una eina per acabar amb la impunitat, per reforçar la resposta penal davant de la delinqüència reiterada com és en el cas de delictes contra el patrimoni.

I cal recordar, conseller, que aquesta llei va ser bloquejada pel seu partit en el Congrés dels Diputats durant més de dos anys, malgrat que ara vostès vulguin fer-se-la seva, com vèiem a xarxes, amb la consellera Parlon, fa tot just uns dies. Potser comença a faltar massa poc per a les eleccions municipals i és una qüestió de tacticisme per una norma que dona eines principalment als ajuntaments per combatre aquesta multireincidència. Doncs bé, l'impacte d'aquesta llei, que ha de traslladar més seguretat i s'ha de traslladar amb una major convivència a Catalunya, no podrà desplegar tots els efectes esperats si la justícia continua col·lapsada, si no hi ha jutges suficients; és a dir, quan es dicten sentències no poden executar-se.

Un altre dels aspectes que volia abordar en aquesta interpellació és la falta de recursos humans, que ja m'hi he referit. La transformació que necessita el sistema de justícia passa per disposar de les places suficients de jutges, sí, però també de fiscals, com des de Junts per Catalunya a Madrid també reiteradament hem demanat, però també de lletrats de l'Administració de justícia i de personal funcionari en general. Cal una planificació clara del personal que necessitem, un calendari clar i un compromís pressupostari. S'ha anunciat el compromís de disposar de cent vuitanta places de judicatura per a Catalunya fins al 2027; una dada que sona molt bé, però que ens permetran que siguem escèptics. De les 871 places judicials que hi ha actualment a Catalunya, un quinze per cent ja es troben vacants, amb jutges substituïts, i el Govern espanyol ja ha anunciat que la propera promoció de jutges que facin serà de cent vint places. Per tant, ens sorprendria molt a Junts per Catalunya que aquestes cent vint places vinguessin totes a Catalunya. Però és que ni que vinguessin totes a Catalunya, acabaríem tenint aquestes cent vuitanta que s'hi havien compromès.

Per tant, aquí la pregunta que li dirigim també és si, conseller, malgrat que el paper ho aguanti tot, si justament aquestes cent vint places properes que s'han anunciat seran per a Catalunya o si això no serà així i caldrà reclamar, evidentment, convocatòries urgents extraordinàries de jutges que necessitem aquí a Catalunya. I, per facilitar la cobertura de places a Catalunya, des de Junts per Catalunya creiem imprescindible augmentar el nombre de beques que es donen als joves catalans, que és la major garantia per poder aconseguir que tinguem jutges i jutgesses que ja coneguin el nostre dret propi i s'expressin en la nostra llengua. Perquè, evidentment, conseller, sense llengua pròpia tampoc hi haurà justícia plena, i és una cosa que nosaltres tenim molt clara i volem reivindicar des d'aquí.

I ho lligo, evidentment, amb el català. I en aquest sentit, conseller, cal fer molt més per revertir la situació que el català pateix en l'àmbit de la justícia, on els indicadors lingüístics ja demostren que hi ha menys d'un set per cent de sentències que es facin en català. Cal que el català sigui la llengua vehicular a l'Administració de justícia, que els drets lingüístics dels catalanoparlants es respectin en les relacions amb l'Administració de justícia, perquè també així ho diu l'article 102 de l'Estatut. I, per tant, des d'aquí també volíem reivindicar si creu que la llengua catalana cal que sigui un requisit o un mèrit per al personal que treballa a l'Administració de justícia, perquè per nosaltres necessàriament ha de ser un requisit i no un mèrit.

I, amb el temps que em queda, volíem també abordar el paper dels jutges de pau. Sap que al nostre partit polític..., des del meu grup parlamentari, els jutges de pau és un tema que ens preocupa, i ens preocupa molt, davant dels atacs recentralitzadors que es pretenien fer des del ministeri. En aquest sentit, i gràcies a la feina de Junts per Catalunya en el Congrés dels Diputats, s'ha pogut preservar la figura i mantenir els jutges de pau com a òrgans dins del poder judicial, però els manca recuperar la seva competència per poder celebrar matrimonis; competència que, de fet, no haurien hagut de perdre mai. I, en aquest sentit, volíem preguntar-li quines accions

s'han dut a terme des de la conselleria justament per intentar recuperar aquesta competència, sent conscients també que va ser també amb una resolució d'aquest Parlament de Catalunya que vam instar a que ho fessin.

I em queden trenta segons, i intentaré abordar un altre tema que ens preocupa, i, si no, ho deixaré per al torn de rèplica, com és la centralització dels jutjats de Vido, com és el cas, com coneix, de la demarcació dels partits judicials de Lleida, Balaguer i Cervera, que ara mateix estan realitzant les denúncies a la ciutat de Lleida, prioritzant així un criteri d'especialitat enfront d'un criteri de proximitat territorial. Això acaba comportant que es revictimitzin les víctimes de Balaguer i Cervera, que se les obliga a desplaçar-se a la seu de Lleida per poder fer aquests judicis (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –perdoni, president, ja acabo–, i en aquest sentit vam aprovar aquí al Parlament una proposta a instància de Junts per Catalunya. I volíem preguntar-li, conseller, què han fet des de la conselleria per evitar aquesta centralització i mantenir l'atenció individualitzada en aquests tres partits judicials, per donar compliment a la proposta que des de Junts vam presentar.

Gràcies. I ho deixo aquí.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. A mi em passarà com a vostè, senyora diputada, que em faltará temps per donar-hi resposta.

Miri, començo pel final, perquè no em voldria deixar al tinter el tema dels Vido, perquè..., com molts d'altres, però és un tema particularment sensible. Nosaltres compartim la idea de fer jutjats especialitzats –la compartim–, perquè creiem que, sobretot en matèria de violència contra la dona, és molt important l'especialització. I, per tant, no ens hem oposat mai al fet de que es concentrin en alguns casos, com ha passat a Balaguer, Lleida i Cervera i com ha passat en altres indrets. Creiem que han de venir més jutjats Vido –vaja, vindran més jutjats Vido. I fem i farem allò que estableix la llei, que és que, quan la víctima s'ha de desplaçar –ho diu la llei, eh?–, li paguem el transport, i per això està perfectament habilitat. O, la llei, una altra de les moltes coses que fa és obrir la porta a poder fer declaracions des de, doncs, el partit judicial de referència, des de l'oficina municipal de justícia. També permetria això.

I l'altra cosa amb relació als Vido, perquè em sembla molt substantiva, és que hem acordat, i molt particularment amb el col·legi d'advocats de la demarcació de Lleida, un torn d'ofici específic, doblar molt més els recursos precisament per no desatendre les víctimes de violència masclista, que està a les antípodes, crec, de l'esperit de la llei i de la voluntat vull creure que de la majoria –n'estic seguríssim– de grups parlamentaris.

Dit això, estem d'acord amb la diagnosi, crec que hi estem molt d'acord. Nosaltres vam arribar... Recordo una conversa un punt pujada de to amb el president aleshores del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que deia: «Escolta, si amb el diagnòstic hi estem tots d'acord.» I és cert, hi estem tots d'acord. La justícia no funciona, no funciona prou bé, perquè no és prou àgil, perquè no dona respostes en un temps esperat i perquè té moltes altres mancances, com vostè assenyalava. Per tant, ja no estem en temps de diagnosi; estem en temps de reformes, de recursos, de transformacions. I a mi m'agradaria, una mica, intentar donar-hi resposta, si en soc capaç. Si em deixo alguna cosa, també ho intentaré al segon torn, no?

L'aplicació de la 1/2025 s'ha fet com estableix la llei, s'ha fet en els terminis que estableix i s'ha fet amb un grau de diàleg jo crec que raonable, i crec que totes les parts implicades en són conscients. Té un element de complexitat aplicar, doncs,

aquesta llei, perquè el servei públic de justícia el presta un poder diferent de l'Estat. Això ja complica les coses –deixi-m'ho expressar amb aquesta claredat. Afortunadament, que els poders estiguin separats, eh? Ho hem de fer d'acord amb una administració, un Ministeri de Justícia que té una part de les competències; ho hem de fer d'acord, doncs, amb el poder judicial –Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el Consell General del Poder Judicial–, i ho hem de fer d'acord amb els operadors, fonamentalment l'advocacia, però també la procura i tot el que són els graduats socials, i ho hem de fer d'acord amb els sindicats. I aquí intento donar algunes respostes. L'acord amb el món sindical per fer la implantació ha superat el vuitanta per cent. Hi ha un sindicat que no va estar-hi d'acord, que era una posició global a nivell d'Espanya; no responia tant a una problemàtica de Catalunya, sinó que era una posició..., que era Comissions Obreres. Deixi-m'ho dir, que és l'únic que van cridar, em sembla, l'altre dia a la comissió. O sigui, els altres sindicats, doncs... Ara no estic al cas de qui va venir exactament, però crec que... Perquè no eren vostès qui van fer la convocatòria, no? Per tant, respecto la discrepància.

Però, per tant, què hem fet ara? Doncs la implantació, amb aquestes tres fases. Hem après de cada fase, i no tot ha sortit bé, i això no ho hem amagat mai. Ara, el balanç que fem és positiu; per un costat, perquè és de no retorn, i d'això n'estem com molt convençuts, i perquè les primeres xifres que tenim encara són molt verdes, per entendre'ns, i les substantives seran Barcelona, que és més de dos terços de l'activitat judicial del conjunt del país, només Barcelona –per entendre'ns, gairebé només la Ciutat de la Justícia. El balanç que en fem és positiu. Als primers indicadors que tenim què passa? Doncs que hi ha una baixada d'activitat en les primeres setmanes, fruit dels canvis, perquè els canvis són transcendents, organitzatius; després es recupera i s'incrementa. I, per tant, jo estic segur que a dia d'avui..., i no l'hi puc sustentar sobre una dada perquè són dades del Consell General del Poder Judicial. Les que tenim nosaltres ens diuen que, en tots els àmbits, hi ha una millora, hi ha més activitat judicial que hi havia.

Sempre hem dit una segona cosa, i amb això no sé si... Tenim molta sintonia. Jo havia utilitzat la mateixa frase que vostè: les reformes, condició necessària, però no suficient. I deia: «I d'on ve la suficiència?» De dues coses més: de l'increment de recursos –i vaig a un altre tema–, recursos humans i recursos materials. Recursos humans: unitats judicials. Per a aquest any està ja en tràmit el reial decret que estableix noranta-una noves unitats judicials. Després, el *consejo* –amb qui vam estar amb la seva presidenta, la senyora Perelló, la setmana passada– està intentant, conjuntament amb el ministeri, doncs agilitzar els terminis. Al fil del que vostè preguntava, aquesta convocatòria de cent vint places era l'ordinària que ja tocava. La que ha de venir és una convocatòria que serà, segons se'ns ha informat per part del ministeri –i està acordat amb el *consejo*–, de 375 jutges més de torn lliure més 125 de quart torn, molt importants als efectes, per entendre'ns, d'arrelament i als efectes lingüístics. Nosaltres hi creïem molt, també, en el quart torn. I la llei permet molt més quart torn del que en realitat s'ha fet mai històricament, no? Per tant, recursos humans en aquest sentit.

Al costat d'això, al departament li corresponen els funcionaris que ens pertoen; n'hem calculat a l'entorn..., per atendre aquestes noves unitats judicials, que en seran noranta-una, vindran uns tres-cents funcionaris més nostres –de tramitadors, d'auxilis, etcètera, etcètera. Per tant, això està en marxa i està en el projecte de decret que demà espero, doncs, que d'alguna manera aquesta cambra –n'estic convençut– validarà, no?

I al costat d'això hi ha un altra demanda. Diu: «Escolti, i amb els fiscals què passa?» Perquè, clar, aquí, són totes les peces que necessitem. I la setmana passada, després de reunir-nos el mateix dijous amb la presidenta del Consell General del Poder Judicial, la senyora Perelló, ens vam reunir amb la senyora Peramato, que és la fiscal general de l'Estat, i li vam traslladar –i també hem tingut converses, òbviament, amb el Ministeri de Presidència, Justícia i Relacions amb les Corts– la necessitat que te-

nim de tenir més fiscals que aquells que ens tocarien estrictament per població. Hi ha algun diari que em va posar un semàfor, allò, com molt vermell, perquè...: «Escolta, i aquest què demana?» Demana que els fiscals estiguin d'acord amb les càrregues de treball, ni més ni menys. Que em sembla d'un sentit comú..., perdoni, però «aplastant»; que crec que hi estem d'acord, no? I vam establir, doncs, una xifra aproximada.

Saben que hi haurà una convocatòria de dos-cents fiscals, que esperem que es pugui formular abans de l'estiu. Esperàvem que com a mínim tinguéssim trenta-cinc unitats fiscals, no? Que també ens requeriran una part de suport. I també vam estar parlant amb la fiscal general de l'Estat de tot el què és l'oficina fiscal, perquè són deures que tenim per fer.

Per tant, reformes, recursos humans –jutges, fiscals i funcionaris de l'Administració– i reformes, en aquest cas... –perdó–, i recursos materials.

El dèficit més gran –no l'hem amagat mai– és la digitalització del penal. Aquest és el gran tema que tenim a sobre la taula. En aquest sentit, dues setmanes abans de la reunió amb la presidenta del *consejo* i amb la fiscal general de l'Estat, ens vam reunir amb el secretari d'Estat de Justícia per fer un conveni, en el que vam tractar de la possibilitat, doncs, de la interoperabilitat dels sistemes que tenim informàtics, de tota la part TIC. Que és, hi insisteixo, en l'àmbit penal, el dèficit més important.

Per tant, aquest és, una mica, el dibuix a l'engròs. I aquí hi ha dues peces més, que són tot el tema de la justícia de pau –que agraeixo, doncs, tot el que van fer vostès, el que va fer Esquerra Republicana, que va transformar la llei, que es perdia a Catalunya –i a tot Espanya, però en el cas que ens ocupa a nosaltres, a Catalunya– la figura del jutge de pau. Un cop va estar... Ens queden els casaments per resoldre, que esperem que algun dia es resoldran. Això és el que se'ns diu. Falta..., no és tant un problema de consens al Congrés dels Diputats com d'oportunitat de col·locar-ho en una llei. Aquí el que hem fet, un cop conegut això, és un pla de justícia de pau i de proximitat.

Quin és l'interès del Govern? En primer lloc, fer formació –i n'estem desplegant, no para gairebé setmana que no anem a algun territori, vegueria a fer accions–; fer sobretot unificació de jutjats de pau, d'oficines de jutjats de pau, que no vol dir que els municipis perdin el jutge o jutgessa de pau, sinó que es fan agrupacions. Ara tenim la de Ponts i la del Pallars. Són dues... Veig la diputada que assenteix. Per tant, anem en aquest camí, perquè això és eficiència, perquè, si s'agrupen, els podem donar personal nostre de l'Administració. Amb la qual cosa es preserva la figura del jutge de pau i es preserva, en definitiva..., també se l'ajuda amb la qualitat.

I després hi ha tot l'altre vector –que tinc trenta segons escassos–, que el deixaré per després, perquè és un tema important per a vostès, per a nosaltres, i crec que per a una part molt important de la cambra, que és el lingüístic, perquè aquí no anem bé. Aquí no anem bé, i crec que tenim recorregut i crec que tenim responsabilitats compartides per donar resposta a aquest repte.

I si li sembla, no exhaureixo ni els deu segons que em queden per no introduir més temes. No sé si me n'he deixat algun al tinter. És probable. (*Veus de fons.*) Sí, multireincidència i català; doncs, a la segona part –tres segons, dos segons–, amb molt de gust l'hi intento contestar.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Gràcies, conseller, per donar resposta a bona part de les preguntes. I celebro que d'entrada estiguem d'acord amb aquesta diagnosi del que el sistema de justícia necessita aquí a Catalunya. Però, evidentment, tot i que estiguem d'acord amb la diagnosi, el que ens cal és actuar per revertir aquesta situació i per-

què la ciutadania reconegui aquesta justícia com el que ha de ser, que sigui un servei públic de primer ordre.

En aquest sentit –i una mica en el mateix ordre que vostè ha anat intervenint–, en relació amb la Llei orgànica 1/2025, el seu desplegament: justament dijous passat en aquest Parlament, com li deia, a la Comissió de Justícia, van venir tots els sindicats a comparèixer CSIF, STAJ, Comissions Obreres i UGT. No només uns. I també li dic que unànimement el clam era el mateix: havia faltat temps per poder fer aquest desplegament de la Llei orgànica 1/2025. De fet, ells s'hi referien, que havien demanat a la conselleria moratòries per poder fer aquesta aplicació de manera més diferida en el temps, com havia passat en altres territoris, justament per poder-ho fer amb més garanties de cara als treballadors, que són els que en el seu dia a dia han de suportar i estan sustentant el servei.

Per tant, no era només un, sinó que eren tots i el clam era unitari. Per això jo feia referència, abans de la intervenció, de que potser el que ha faltat ha estat també consens amb ells. Fins i tot ens comentaven que havien impugnat la relació de llocs de treball a la justícia. En aquest sentit, per tant, conformes no n'estaven.

Quan parlem també..., vostè deia que s'ha deixat d'abordar dos temes cabdals de la meua intervenció com és el català i la multireincidència; jo des d'aquí li volia reiterar la nostra importància en aquests temes, per si vostè podia aprofundir-hi a la rèplica, perquè, evidentment, són dos temes cabdals per al país.

I també feia referència, he fet referència a les beques per als joves perquè puguin estudiar oposicions. I també li agrairia si pogués donar resposta en la seva intervenció.

Hi han altres temes que m'han quedat damunt de la taula que intentaré abordar molt ràpidament, per si també té temps de contestar. Un és el tema dels interins, que és un tema que ens preocupa, i molt, en l'àmbit de l'Administració de justícia. Molts treballadors –però, de fet, hauria de dir moltes treballadores, perquè, a més, és un col·lectiu que està molt feminitzat– que porten molts anys treballant a l'Administració de justícia, en alguns casos més de deu, que coneixen les dinàmiques dels jutjats, coneixen, evidentment, la nostra llengua catalana i que, malauradament, en aquest procés d'estabilització veuran perillar els seus llocs de treball i pot ser que en quedin fora. Jo li volia preguntar des d'aquí, conseller, què és el que pensen fer al respecte.

Un altre aspecte que també volíem comentar és sobre els jutjats al Pallars Sobirà. Som conscients que els càrrecs electes del Pallars Sobirà van enviar-li una carta per demanar-li la reobertura del jutjat del Pallars, suprimit pel franquisme el 1965. Vostè es va comprometre, amb el ministre, a estudiar-ne la seva reobertura. I, en aquest sentit, des de Junts per Catalunya també li volíem demanar què és el que han fet al respecte i quins passos han dut a terme.

I un altre aspecte que volíem traslladar també és el de la taxa judicial. El passat mes de desembre, la Comissió de Justícia d'aquí el Parlament, a instàncies de Junts, amb el suport d'entitats com Angeco i Pimec, va presentar una proposta de resolució –que no va prosperar– sobre la necessitat de suprimir la taxa autonòmica de Catalunya –que tenim aquí i no tenim en cap altre lloc més–, perquè això suposa una càrrega per a les petites i mitjanes empreses, sobretot quan han de presentar procediments de reclamació de quantitat.

I així mateix i a la vegada, des de Junts per Catalunya també tenim clar –i dic aquí la paraula «garantir»– que hem de garantir els recursos necessaris per a l'assistència jurídica gratuïta. Llavors, com fem possible les dues coses si una sembla que vagi en contra de l'altra. I també és molt senzill: també, a instàncies de Junts per Catalunya, vam demanar o es va aprovar aquí en el Ple del Parlament que l'Estat fes aquesta transferència de la recaptació íntegra de les taxes judicials que es recaptin a Catalunya.

I en aquest sentit, volíem demanar-li, conseller, què han fet per justament aconseguir la recaptació íntegra d'aquestes taxes que es paguen a Espanya i que són de Catalunya. Perquè el que també és molt clar i molt evident és que aquesta falta de traspàs de recaptació no pot justificar que siguin les empreses catalanes i els catalans que

haguem de tenir una taxa extraordinària, un doble gravamen que, ho repeteixo, no més tenim a Catalunya, perquè és l'Estat qui ha de traspasar aquests recursos per finançar adequadament el sistema d'assistència jurídica gratuïta.

I jo ho deixo aquí, conseller. Moltes gràcies a tots pel seu temps. Merci.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Accepti'm, senyora diputada, que vostè té avantatge, perquè apunta un tema i amb això ja ho resol; jo ho he d'explicar una mica més. Però intentaré donar resposta a tot.

Començo pel català, perquè és un tema sensible. Deia: «No anem bé en català.» Si ens mesurem per sentències, que és un indicador –i en trobaríem d'altres–, estem per sota del set per cent. En el millor dels moments havíem estat just a la ratlla per sota del vint per cent. Per tant, alguna cosa falla.

Però m'agrada dir que el català a la justícia és cosa de tots, perquè hi han alguns indicadors, que algunes vegades els hem dit..., és que sí, hi han sentències només en un set per cent en català, però inicis de tramitació –que això no té res a veure amb els jutges, sinó amb l'advocacia–, també, moltes vegades d'aquest ordre.

Per tant, aquí què hem fet? Doncs, en el torn d'ofici, hem incorporat alguna mena d'incentius per poder incentivar això. I és veritat que donen un petit resultat. No estem encara en condicions de dir: «Escolta, estimularem econòmicament tots els inicis de procediments que es facin en català», perquè no en tenim els recursos.

L'altra cosa que hem fet, en aquest context de la visita fa tres setmanes del secretari d'Estat, és signar un conveni per a la formació de jutges i jutgesses d'aquí, però també de fora d'aquí –també de fora d'aquí–, amb l'expectativa que algun dia puguin venir, amb el tema lingüístic... I també convenis en altres temes, que ja, evidentment, es feien.

En qualsevol cas, el català és un tema preocupant. M'agrada dir sempre..., «m'agrada dir»..., m'oblido sempre de dir que la justícia de pau és íntegrament en català. Això també és bo que ens ho recordem. Si imputéssim tot el tema de la justícia de pau, corregiríem fins i tot els percentatges. Per tant, raó de més per garantir el català.

Sobre les beques, que tenen a veure indirectament amb el tema lingüístic i amb l'arrelament dels jutges per evitar la mobilitat: n'hem convocat cinquanta, amb el salari mínim interprofessional. I m'agrada dir-ho d'una manera molt planera: hem fet diana. Per què? Perquè és de dispersió territorial. Hi ha gent, una mica, de totes les universitats, facultats de dret, gent amb expedients acadèmics molt bons. I la mitjana de les rendes familiars és entre dos i tres punts inferior a la mitjana. Per tant, és exactament el públic que necessitàvem, no perdre talent pel camí, que ningú per raons d'incapacitat familiar no pugui. Ara surten també les beques Seré del ministeri, que d'alguna manera fins i tot n'havíem plantejat. Hem sortit abans nosaltres. Però, en qualsevol cas, són compatibles i, per tant, també d'alguna manera han d'ajudar en aquest sentit.

Sobre el tema de la taxa, nosaltres ho hem reiterat algunes vegades al ministeri, encara a la darrera reunió els hi vam plantejar. El ministeri –no la vull enganyar– està molt tancat, doncs, en la transferència de la taxa cap a Catalunya. I nosaltres ara –i ho dic amb aquesta claredat, no volem enganyar a ningú– no ens podem permetre el luxe de suprimir la nostra taxa –aquesta va ser la posició nostra en comissió–, perquè és la que ens permet..., la que ens ha permès incrementar i recuperar tot el terreny perdut amb els ajustos i les retallades en el torn d'ofici a base de quatre anys d'increment, doncs, que es faran efectius tan aviat com sigui possible. Però que, en qualsevol cas, tant se val si es fan la setmana que ve o d'aquí dues setmanes, són re-

troactius i seran els que corresponen a aquest any. Per tant, aquí vull ser molt transparent i molt clar.

En relació amb..., em deia també, crec, el pressupost. Ah, la carta del Pallars Sobirà, sí. Aquesta la vam traslladar en mà; no tenim una resposta tampoc del secretari d'Estat, que és l'interlocutor més habitual d'aquestes coses. Sí que hi ha un fet objectiu i objectivable: que les càrregues de treball, doncs, estan molt més per sota del que correspondria per fer un jutjat ara. Però, en qualsevol cas, van dir que s'ho estudiarien, però no en tenim resposta.

I el tema de la multireincidència –que no se m'acabi el temps, perquè crec que és dels substantius. Jo no he amagat mai que això ha estat gràcies a vostès, que tenien els set diputats claus, però també al centenar llarg de diputats del Partit Socialista Obrer Espanyol que hi han donat suport. Aquí jo crec que els canvis legislatius ajuden. Hi ajuden els canvis organitzatius: el tema del Siraj. L'accés de la Guàrdia Urbana, en el cas de Barcelona, a la base de dades del Siraj ajuda a racionalitzar les agendes i a no ser ineficients en les agendes, perquè permet a la Guàrdia Urbana dirreccionar bé els judicis. Això també s'ha superat.

I el nou canvi nosaltres creiem que acabarà donant fruits; no d'avui per a demà. A mi m'agrada dir: reformes, sí; recursos, també, i temps. Estem canviant un sistema judicial, doncs, que té les ineficiències que té i no ho farem de la nit al dia. Hi han resistències, hi han incomprensions. Però tenim una cosa molt clara: que el canvi que s'ha fet és de no retorn, que el canvi que s'ha fet és positiu, que dona resultats positius i en donarà més, i que esperàvem algunes resistències al canvi. Però també vull dir amb la mateixa claredat que hem estat molt lleials tots entre nosaltres: la jutgessa..., l'actual presidenta del Tribunal d'Instància de Barcelona, abans jutgessa degana de Barcelona; la senyora Mercè Caso, com a Tribunal Superior de Justícia a Catalunya, els presidents i presidentes de les audiències provincials, molts presidents de tribunals d'instància, el món sindical, l'advocacia, tots hem jugat net. Tots sabem que hi havia una empresa difícil.

I també voldria posar en valor una cosa: jo no he sentit cap veu que digués que aquesta reforma no era necessària i imprescindible. Després ens podem posar d'acord i hi han discrepàncies evidents, però les hem de gestionar sobre quins ritmes. Però deixi'm-li dir que jo també comparteixo que les dilacions no haguessin set bones per al procés. Només hi ha un territori a Espanya que va demanar la dilació, que era Astúries. La resta hem anat bastant de la mà. Fins i tot amb Madrid, que teníem unes certes similituds quant a volum, hem fet exactament el mateix procés.

En qualsevol cas, gràcies per la interpellació.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts.